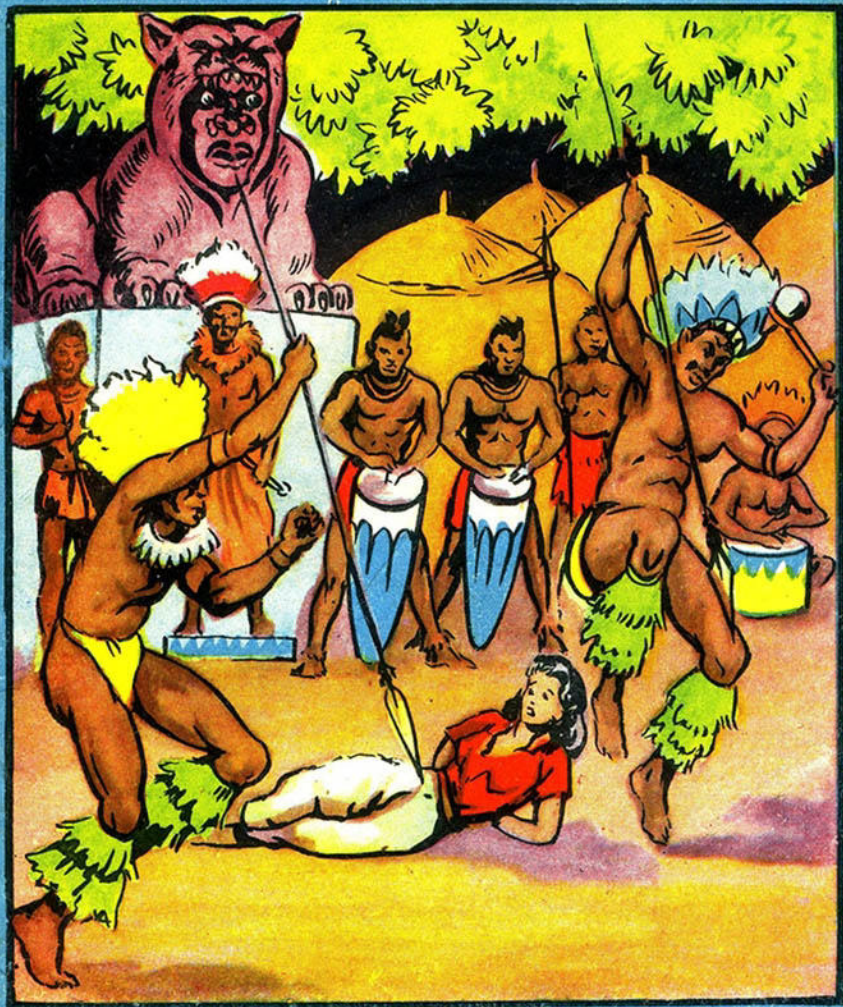

ΓΚΡΕΚΟ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ
ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΑΡΙΘ. 8 Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

Μά κείνη τή στιγμή συνέβη κάτι φοβερό.

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

ΠΥΡΡΟΥ ΜΑΚΡΗ

ΤΕΥΧΟΣ 8^{ον}

ΦΟΒΕΡΗ ΑΠΕΙΛΗ

Ήταν μεσημέρι.

Έξω από τή σπηλιά του Γκρέκο βασιλευε ησυχία απόλυτη

Όλοι κοιμώντουσαν ύστερα από τò μεσημεριανò φαγητò και μόνο ó Πατατίας καθòταν έξω από τή σκηνή του άκεφος και συλλογισμένος.

Τò χοντρò και άγαθò του μούτρο ήταν λυπημένο και τὰ μάτια του φαινόντουσαν κατακόκκινα μέσ' από τὰ χοντρά και μωπικά του γιαλιά.

Ή θλίψη του καλού μας Πατατία ήταν μεγάλη και δέν είχε άδικο. Ή Μαίρη έλειπε από τò πρωτì και δέν είχε ακόμα φανή.

Όπως κάθε πρωτì έτσι και

σήμερα είχε πάρει ένα ρομάν-
τσο και πήγε να ξαπλωθή κά-
τω απ' τη μεγάλη άκακία που
ήταν κοντά στη λίμνη και να
διαβάσει.

“Όμως τὰ πολεμικά γεγονό-
τα που μεσολάβησαν και ή ά-
φιξεις των Κιτρινανθρώπων ά-
ναστάτωσαν κάπως ύλους τους
φίλους μας έτσι που ή έξαφά-
νις αυτή πέρασε άπαρατή-
ρητη.

Κι' ό Πατατίας ακόμα δέν
έδωσε σημασία σ' αυτή την ά-
πουσία νομίζοντας πώς ή Μαί-
ρη πρέπει να είναι κάπου σε
κάποια δηλαδή φίλη της· ή
στην Τάκου - Λη ή στην Γκρέ-
τα, κάπου τέλος πάντων.

“Ακόμα και ή μικρή Μπα-
γκουποπούλα Περρουί είχε άρ-
χίσει να ένοχλείται ύσως διότι
ό Πατατίας της μετέδωσε την
άνησυχία του.

“Όμως πέρασε τό μεσημέρι
και ή Μαίρη δέν ήρθε να φάη.

“Ο Πατατίας και ή Περρουί
που την περίμεναν δέν έβαλαν
μπουκιά στο στόμα τους νομί-
ζοντας πώς θα έρχόταν από
στιγμή σε στιγμή, μά ή Μαίρη
δέ φαινόταν.

Γι' αυτό ό φίλος μας καθόταν
έξω από τη σκηνή του πικρα-
μένος και συλλογισμένος μη
ξέροντας τι να υποθέσει.

Σ' αυτή την σιγή των βρή-
κε ό Πάουλ που τυχαία έβγαί-
νε από τη σκηνή του και που
ξαφνιάστηκε από τό ύφος του
χοντρού.

— Τί συμβαίνει Πατατία;
τόν ρώτησε.

— Λείπει ή Μαίρη από τό
πρωί κι' ακόμα δέν φάνηκε,

άπάντησε ό χοντρος φίλος μας
μέ συντριβή.

“Ο Πάουλ ξαφνιάστηκε όταν
άκουσε την έξαφάνιση αυτή
και με ύφος που ήταν γεμάτο
έπίπληξη ειπε στον Πατατία.

— Και γιατί αυτό δέν τό ά-
νεκοίνωσες στον Γκρέκο;

— Δέν ήθελα να τον στενο-
χωρήσω νομίζοντας πώς θα
έρχόταν.

— Δέν έκανες καλά Πατα-
τία. Τρέχα γρήγορα να τον εί-
δοποιήσης. Ίσως ή καημένη ή
Μαίρη αυτή τη στιγμή να πε-
ριμένη τη βοήθειά μας.”

• • • • •
— Μπουμπού...

— Λέγε άφέντη Καπούα.

— Πάρε δύο πολεμιστές και
τρέχα κάτω να βρής τον Γκρέ-
κο και να του πής πώς σ' έ-
στειλα εγώ και πώς έχω αιχ-
μαλωτισμένη μιá γυναίκα δι-
κή του. “Αν λοιπόν δέν μου
στείλει πίσω την Τάκου-Λη θα
την κάψω μπροστά στο άγαλ-
μα του θεού Ρά.

— “Όπως όρίζεις άφέντη
Καπούα.

— Πές του ακόμα πώς θα
περιμένω ώς τη δύση του ήλι-
ου. “Αν λοιπόν ώς τότε δέν έ-
χη έρθει ή βασιλίσσά μας, ά-
μέσως ή λευκή γυναίκα θα θυ-
σιαστή. Πήγαινε Μπουμπού
και γύρισε γρήγορα.

— Τρέχω άφέντη Καπούα.

• • • • •
“Όταν ό Γκρέκο έμαθε από
τόν Πατατία την έξαφάνιση
της Μαίρης στενοχωρήθηκε πο-
λύ και έτοιμαζόταν να βγίη σε
άναζήτησή της πέρνοντας μα-

ζι του τον Χούλα και τον Πάουλ. "Όμως εκείνη τή στιγμή έφτασαν τρεις Μπαμπαλοῦ ἀπεσταλμένοι του Καπούα οι όποιοι διαβίβασαν στέν ήρωά μας τήν παραγγελία του τρομεροῦ ἀρχηγού τους που ό Γκρέκο άκουσε σφίγγοντας τις γροθιές του από θυμό.

— Φύγετε εἶπε στους τρεις άγριους κατακόκκινος από τήν όργή του. Φύγετε και πέστε στον άτιμο άφέντη σας πώς θάρθω ό ίδιος να πάρω τήν αιχμάλωτό του πριν πέση ό ήλιος. Προσέξτε Πέστε του πώς δέν θέλω μιá τριχά άπ' τά μαλλιά της να χαθῆ γιατί θά βάλω φωτιά και θά κάψω όλο τον καταυλισμό σας πέρα για πέρα. Πέστε του επίσης πώς ό Γκρέκο δέν συνήθισε να έκτελή διαταγές αλλά μόνο να διατάξη. Τήν Τάκου - Λή δέν πρόκειται να τήν ξαναδη σταμάτια του έστω κι' αν συμμαχίση με όλες τις άγριες φυλές της Ζούγκλας.

Και δείχνοντας με τό χέρι του προς τό μέρος του δάσους εἶπε στους καταφοβισμένους Μπαμπαλοῦ.

— Έμπρός φύγετε...

ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΘΥΣΙΑΣ

— "Ωστε έτσι λοιπόν εἶ

— Ναι άφέντη Καπούα.

— Και εἶπε πώς θάρθη ό ίδιος να έλευθερώση τή λευκή γυναίκα;

— "Ετσι εἶπε.

— Και πώς δέν θά ξαναδοῦμε πια τή βασίλισσά μας;

— Κι' εὐτό τῷκε άφέντη.

— Πότε θάρθη Μπουμποῦ ;

— Πριν δύσει ό ήλιος,

— Καλά τότε άς κοπιάση...

"Ο φοβερός μάγος Καπούα μαθαίνοντας εκείνα που του παρήγγειλε ό έχθρός του, άρχισε να προετοιμάζεται για τήν αντιμετώπιση τής επίθεσεως του Γκρέκο μά και για τή θυσία τής Μαίρης που όπωσδήποτε εἶχε σκοπό να τήν έκτελέση.

"Η θυσία αὐτή έπρεπε να γίνη.

"Η λευκή εκείνη έπρεπε να θυσιαστῆ για δυό λόγους.

Πρωτα-πρωτα για να Ικανοποιηθουν τά Ιερά πνεύματα που εἶχαν θυμώσει από τή στάση τής βασίλισσας που εξακολουθούσε να βρίσκεται μακριά από τον καταυλισμό της μολύνοντας έτσι τά Ιερά και τά δσια τής φυλῆς και ύστερα από έκδίκηση.

— "Ο Γκρέκο όταν έρθη έλεγε στους πολεμιστάς του ό Καπούα, δε θά βρῆ παρὰ τῆ στάχτη τής λευκής φίλης του κι' αὐτό γιατί έτσι πρέπει να τιμωρεῖται ένας κλέφτης γυναικών. "Όμως πρόσθεσε, δέν θά μπορέση να μπῆ στον καταυλισμό των Μπαμπαλοῦ όσο κι' αν πασκίση.

"Ο Καπούα και ό Κάγια— Μούγια έλαβαν λοιπόν τά μέτρα τους. "Όλη ή δύναμις των πολεμιστών τής φυλῆς εἶχε κινητοποιηθῆ. Διακόσιοι περίπου άντρες με τον όπλισμό τους εἶχαν ζώσει όλον τον καταυλισμό κατά τέτοιον τρόπο που δέν θά μπορούσε οδτε κουνσῆπι να περάση.

Τὰ τὰμ - τὰμ πού ἦντουσαν τοποθετημένα στὰ ὑψώματα καὶ πάνω στὰ πανύψηλα δέντρα, θὰ εἰδοποιούσαν τὴν ἀφίξι τοῦ ἐχθροῦ κι' ἔτσι οἱ Μπαμπαλοῦ θὰ μπορούσαν νὰ ἐτοιμαστοῦν γιὰ τὴ μάχη αὐτῆ πού ὄπως κι' οἱ ἴδιοι ἔλεγαν ἔπρεπε νὰ εἶναι καὶ ἡ τελευταία.

— "Ένας ἀπὸ τοὺς δυὸ πρέπει νὰ λείψῃ τοὺς εἶχε πῆ ὁ Καπούα "Ἡ ἐγὼ ἢ αὐτός, " Ἄλλη λύσις δὲν ὑπάρχει.

Καὶ οἱ Μπαμπαλοῦ πού εἶχαν τρομερὰ ἐπηρεασθῆ τόσον καιρὸ τώρα ἀπὸ τοὺς καθημερινοὺς λόγους τοῦ ἀρχηγοῦ τοὺς ἐναντίον τοῦ Γκρέκο, ἀνυπομονοῦσαν πότε θὰ ἐρχόταν ἡ στιγμή πού θὰ τὸν ξεμπέρδευαν γλυτώνοντας πιά ἀπὸ τὸ ἐφιαλτικὸ αὐτὸ ὑποκείμενο.

Εἶχαν ὄλα κανονισθῆ καὶ οἱ Μπαμπαλοῦ περίμεναν νὰ τοὺς δοθῆ ἡ διαταγὴ γιὰ νὰ ὀδηγήσουν τὴν αἰχμάλωτο στὸν τόπο τῆς θυσίας.

Δίπλα στὸ ἀγαλμα τοῦ θεοῦ Ρά μιά λευκὴ γυναίκα θὰ θυσιαζόταν. Γι' αὐτὸ ὄλη ἡ φυλὴ εἶχε μαζευτῆ γύρω - γύρω ἀπὸ τὸ ἀγαλμα ἐκεῖνο γιὰ νὰ παρακολουθῆσῃ τὴν ἐπίσημη ἐκεῖνη τελετῆ.

Τέλος ἡ ὄρα ἦρθε καὶ κατόπιν διαταγῆς τοῦ Καπούα ἡ αἰχμάλωτος ὀδηγήθηκε στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως.

Ἡ ἄτυχη Μαίρη πού ἀπὸ τὸ πρωτῆ ἦταν δεμένη χειροπόδαρα, βρισκόταν τώρα πεταμένη μπροστὰ στὸ ἀγαλμα περιμένοντας ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή

νὰ νοιώσῃ στὰ στήθεια τῆς τὸ φονικὸ μαχαῖρι τῆς θυσίας.

Εἴκοσι πολεμιστὲς - χορευτὲς ἄρχισαν τότε νὰ πηδοῦν σὰν κατσιόκια γύρω τῆς καὶ τὰ τὰμ - τὰμ πού χτυποῦσαν κάνοντας δαιμονισμένο θύρυβο συγχρόνιζαν τὰ χτυπηματὰ τους μὲ τὰ κατσιόκια καὶ ἀνοστα πηδήματα τῶν ἀγρίων χορευτῶν.

Ὁ Καπούα καὶ ὁ Κάγια - Μούγια στεκόντουσαν δίπλα στὴν ἐτοιμοθάνατη κοπέλλα μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος τους καὶ δίπλα τους ἀκριβῶς ἕνας ἄγριος πού ἔκρυβε τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ μιὰ μεῦρη δερμάτινη κρυκούλα, κρατοῦσε ἕνα μεγάλο μαχαῖρι πού τῖπαιζε στὰ χέρια του πετάγοντάς το ψηλά σὰν τόπι.

Ἡ Μαίρη ἡ ὁποία ἐβλεπε ὄλ' αὐτὰ τὰ καμώματα τῶν ἀγρίων αὐτῶν ἀνθρώπων δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα αἰσθημα τρόμου καὶ φρίκης μαζί πού ἔκαναν τὴ γυναικεία τῆς καρδιά νὰ λυγίσῃ.

Καὶ νοιώθοντας μιὰ ἀπότομη ζάλη ἔχασε τὶς αἰσθήσεις τῆς.

ΤΑ ΖΩΝΤΑΝΑ

ΙΠΤΑΜΕΝΑ ΦΡΟΥΡΙΑ

Δειλινό.

Ὁ ἥλιος ἄρχιζε τώρα νὰ χάνεται πίσω ἀπ' τὸ ἀντικρυνὸ βουνὸ βάφοντας χρυσοκόκκινη τὴν κορυφὴ του καὶ δίνοντας τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἔναρξῃ

‘Ο Μπίμπιτο σήκωσε με προσοχή την άναίσθητη Μαίρη και βγήκε από την πλατεία.

της μεγάλης θυσίας προς το θεό Ρά που το θύμα ήταν η Μαίρη και που άναίσθητη τώρα βρισκόταν στη διάθεση του τρεμερού Καπούα και των ανθρώπων του.

Τα χοντρά κούτσουρα που ήντιουσαν στιβαγμένα μπροστά στο τέτρινο άγαλμα, περιμεναν κι’ αυτά με τη σειρά τους να δεχτούν το κορμί της λευκής γυναίκος για να το μετατρέψουν σε μιá χούφτα στάχτη όταν θά το περιτριγύριζαν με τις πόρινες φλόγες τους.

‘Ολα ήταν έτοιμα και ό δή-

μιος Μπαμπαλού που κρατούσε το μεγάλο μαχαίρι κettoύσε μέσα από τις τρύπες της μουτσούνας του τον Καπούα στα μάτια, περιμένοντας να το καρφέωση στη λευκή σάρκα της άμειρης κοπέλλας όταν θά το δινόταν ή διαταγή.

Ξάφνου τα τάμ - τάμ σταμάτησαν άπότομα και μια νεκρική σιγή άπλώθηκε σ’ όλη έκείνη τη μάζα των άγρίων ανθρώπων που ή στιγμή έκεινή ήταν γι’ αυτούς ή πιο ιερή.

Και μέσα στη σιωπή αότη ή όποια είχε κάτι το φοβερό, τό

ἀπαίσιο καὶ τὸ ἀνατριχιαστικό, ἀκούστηκε ἡ ξερὴ καὶ ἄχρωμη φωνὴ τοῦ τρομεροῦ μάγου πού ἔδινε τὸ σὺθημα.

— Δήμιε τῶν Μπαμπαλοῦ, κάνε τὸ καθήκον σου. Τὰ ἱερὰ πνεύματα σὲ διατάζουν.

Ἄμεσως ὁ ἄγριος καινίβαλος πού φοροῦσε τὴ μάσκα προχώρησε καὶ στάθηκε πάνω ἀπὸ τὸ ἀναίσθητο ἀκόμα ὄμμα τῆς Μαίρης γονάτισε διπλά τῆς καὶ σηκώνοντας τὸ ὀπλισμένο χέρι του εἰτοιμάστηκε νὰ τὸ βυθίσῃ στὴν καρδιά τοῦ θύματός του, ὅταν πολλὰ καὶ δυνατὰ φτερουγίσματα ἀκούστηκαν.

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο τὰ φτερουγίσματα αὐτὰ ξάφνιασαν τοὺς Μπαμπαλοῦ καθὼς καὶ τὸν δήμιό πού ἦταν εἰσιμὸς νὰ θανατώσῃ τὴν δυστυχισμένη γυναίκα καὶ ἀπὸ ἐνστικτο σηκώσαν τὰ μάτια τους ψηλά γιὰ νὰ ἴδουνε τί συμβαίνει.

Καὶ τότε αὐτὸ πού εἶδαν ἔκανε τοὺς μύρους αὐτοὺς ἄγριους νά... ἀσπρίσουν ἀπὸ τὸ φόβο τους.

Ἐἴκοσι μεγάλοι ἀετοὶ διέγραψαν κύκλους πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους ἔχοντας ἀπειλητικὲς καὶ μάλιστα ἐπιθετικὲς διαθέσεις.

Τὰ θεόρατα καὶ γαμπὰ τους νόχια πού μπορούσαν νὰ σηκώσουν ἄνετα τὸ βάρος ἑνὸς ἀλόγου ἦταν εἰσιμα νὰ χωθοῦν στὶς σάρκες τῶν Μπαμπαλοῦ καταξεσκιζοντάς τις μὲ τὰ σκληρὰ καὶ πελώρια ράμφη τους.

Φόβος καὶ τρόμος κατέλαβε τοὺς ἄγριους αὐτοὺς πού ἔρ-

χισαν νὰ δείχνουν σημεῖα... διαλύσεως.

Ὁ Κάγια· Μεζούμα ὁ ἀρχιερέας, ἀφήνοντας ἕνα τρομαγμένο ἐπιφώνημα ἔτρεξε γρηγορὰ νὰ χωθῇ στὴν καλύβα του ἐνῶ τὰ γυναικόπαιδα πού ἦρθαν ἐκεῖ γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν τελετὴ τῆς θυσίας ἄρχισαν νὰ φεύγουν καταφοβισμένα πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καταυλισμοῦ τους.

Ὁ δήμιος Μπαμπαλοῦ πού τὴ στιγμή τῆς ἐμφανίσεως τῶν ἀετῶν ἦταν εἰσιμὸς νὰ καταφέρῃ τὸ θανάτεο χτύπημα στὰ στήθια τῆς Μαίρης μὲ τὸ μαχαίρι του, τάχασε κι' αὐτὸς καὶ ἀνοβάλοντας τὴν ἐκτέλεση γιὰ .. ἀργότερα ἄρχισε νὰ παρακολουθῇ τὰ δυνατὰ φτερουγίσματα τῶν ἀετῶν πού ἐμοίαζαν σὰν τοὺς φτερωτοὺς δαίμονες τῆς κολάσεως.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή πυροβολισμοὶ καὶ οὐραχτὰ πληγωμένων ἀκούστηκαν πού ἔκαμαν ὄλους αὐτοὺς τοὺς παρακολουθητὰς τῶν φοβερῶν ἐκείνων ζωντανῶν ἀεροπλάνων νὰ νοιώσουν πὼς κάποιος κίνδυνος τοὺς εἶχε ζώσει καὶ πὼς ὁ κίνδυνος αὐτὸς εἶναι ὑπωσθηπότες σοβαρός.

— Οἱ γυναίκες κοὶ τὰ παιδιὰ στὶς καλύβες τους ἀκούστηκε ἡ παγερὴ καὶ διαπεραστικὴ φωνὴ τοῦ Κακούα πού παρ' ὅλο τὸ φόβο πού τοῦ προξένησαν οἱ ἀετοὶ δὲν ἔχασε ἐντὸς τοῦ θάρρους του.

Ὅμως τὰ γυναικόπαιδα εἶχαν πρὸ πολλοῦ ἀφήσει τὸ χῶρο αὐτὸ πού βρισκόταν τώρα

κάτω από τὸν ἔλεγχο τῶν ἀετῶν τοῦ Γιάν.

Μέσα σὲ δυὸ λεφτά ἡ πλατεία εἶχε ἀδειάσει καὶ μόνο 25-30 πολεμιστὲς εἶχαν μείνει μόνοι πλέον φρουροὶ καὶ υποστηρικτὲς τῆς ἱερῆς πόλεως τῶν Μπαμπαλοῦ.

Οἱ ἄλλοι ἑκατὸν πενήντα πολεμιστὲς οἱ ὁποῖοι εἶχαν τοποθετηθῆ ἀπὸ τὸν Καπούα ὀλοτριγυρα ἀπὸ τὸν καταυλισμὸ γιὰ νὰ ἀνοχαιτήσουν τὴν προέλαση τοῦ Γκρέκο, πολεμῶσαν τώρα μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ γενναίου ἥρωά μας καὶ μὲ τοὺς κιτριναθρώπους τοῦ Γιάν πού εἶχαν ἔρθει ἐδῶ γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τὴ Μαίρη ἐξυτηρετώντας ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ φίλο καὶ σύμμαχό τους.

ΝΥΧΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

“Ὅμως ὁ Καπούα πού δὲν ἐννοοῦσε νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὴν ἐκτέλεση τῆς Μαίρης ἡ ὁποία θὰ τοῦ ἐξασφάλιζε τὴν ἱκανοποίηση τῆς ἐκδικησεῶς του, διέταξε τὸ δῆμο πού ἐν τῷ μεταξῷ ἐξακολουθοῦσε νὰ τᾶχη χαμένα, νὰ τελειώνῃ μιὰ ὥρα νωρίτερα.

— Δῆμιε ἐμπρὸς κάνε τὸ καθήκον σου τοῦ εἶπε. Τὰ ἱερά πνεύματα περιμένουν.

“Ὁ δῆμιος πού ἠλεκρίστηκε ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ του σήκωσε ξανά τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὸ βυθίση στὴν καρδιά τῆς Μαίρης.

Μὰ κείνη τὴ στιγμή συνέβη κάτι τρομερό.

“Ἐνα διαπεραστικὸ καὶ παρατεμένο σφύριγμα ἀκούστη-

κε κι’ ἀμέσως ἕνας τεράστιος ἀστὸς ἀποσπάστηκε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, διέγραψε ἕνα μικρὸ κύκλο πάνω ἀπὸ τὸ πέτρινο ἄγαλμα καὶ κάνοντας μιὰ ἀπότομη καὶ κάθετη ἐφόρμηση ἐπέπεσε μὲ ταχύτητα κεραυνοῦ πάνω στὸν δῆμο ἀκριβῶς τὴ στιγμή πού ἐκείνος σήκωνε τὸ ὀπλισμένο χέρι του.

“Ὁ δῆμιος δέχτηκε τὸ τρομερὸ χτύπημα τοῦ ράμφους τοῦ ἀετοῦ στὸ κεφάλι πού τὸν ἔρριξε κατάχαμα νεκρὸ πλέοντας στὸ αἶμα του.

Δεύτερο σφύριγμα διαφορετικὸ τοῦ πρώτου ἐπακολούθησε καὶ οἱ ὑπόλοιποι ἀετοὶ μιμούμενοι τὸ παράδειγμα τοῦ συναδέλφου των ἄρχισαν κι’ οὗτοι νὰ ἐφορμοῦν κάθετα καὶ ἐναντίον τῶν πολεμιστῶν πού ἦσαν μέσα στὴν πλατεία καὶ πού ὅπως εἶπαμε ἦσαν οἱ μόνοι ὑποστηρικτὲς τοῦ... ἄμαχου πληθυσμοῦ.

Τὸ τί ἔγινε ἐκείνη τὴ στιγμή εἶναι ἀδύνατο νὰ περιγραφῆ.

Μόνον ἡ φαντασία τοῦ ἀναγνώστη μπορεῖ νὰ συλλάβῃ τὴν τρομερὴ ἐκείνη εἰκόνα τοῦ σπαραγμοῦ καὶ τῆς γιγαντιαίας πάλης ἀετοῦ καὶ ἀνθρώπου, ἰδίως δὲ ἀνθρώπου ἀμυνομένου πού δὲν διαθέτει ἄλλο ὄπλο ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα δόρυ.

Τὰ νύχια καὶ τὰ ράμφη τῶν ἀετῶν ξέσκιζαν τὶς σάρκες τῶν δυστυχομένων Μπαμπαλοῦ πού καταματωμένοι οὐρλιαζαν ἀπὸ τοὺς πόνους.

Οἱ σπαρακτικὲς φωνὲς τῶν λαβωμένων δονοῦσαν τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ τ’ ἄγρια κροξή-

ματα τῶν γιγαντιαίων πουλιῶν πού οἱ ἀλεπάλληλες σφυριγματιῆς πού ἀκούγαν τὰ ἠλέκτριζαν περισσότερο, ἔκαναν τίς γυναῖκες τῶς γέρους καί τὰ παιδιά οἱ ὀκτεῖοι παρακοιθοῦσαν αὐτή τήν ἀγριασκηνή ἀπό τ' ἀνοιχτά καλῶματα τῆς καλύβας τους νά βγάξουν διαπεραστικά καί ἀγρία ξεφωνητά πού ἔμοιαζαν μέ κραυγές φοβισμένων τρελλῶν.

Ἐξω ἀπό τήν πλατεία οἱ πυροβολισμοί ἀκούγοντουσαν συνεχῶς καί ὁ συριστικός ἐπίχος πού ἔκαναν τὰ βέλη σκίζοντας τόν ἀέρα, σοῦ ἔδιναν τήν ἐντύπωση πῶς βρισκόσουν μέσα σέ μιὰ κόλαση κι' ὅτι σέ περιβάλλουν χιλιάδες φίδια πού σέ ζυγώνουν σφυρίζοντας.

Καμμιά δεκαπενταριά Μπαμπαλοῦ πολεμιστές βρισκόντουσαν νεκροί κι' ἀπό τίς βαθειές πληγές τους ἔτρεχε τό αἷμα σχηματίζοντας ἔτσι μιὰ κόκκινη λίμνη γύρω τους.

Καί σάν ἐπισφράγισμα σέ ὄλη ἐκείνη τή συμφορά πού ἔπληξε τοὺς λίγους αὐτοὺς πολεμιστές ἦταν ἡ ἀξαφνὴ ἐμφάνιση τῶν δύο γοριλλῶν, τοῦ Μπάμπο καί τῆς Μάμο ἡ ὁποία ἔγινε τή στιγμή πού οἱ ὑπόλοιποι δεκαπέντε Μπαμπαλοῦ ἔπερναν τήν διαταγὴ ἀπὸ τὸν ἀρχηγό τους νά ὀπισθοχωρήσουν.

— Γρήγορα μῆπτε στίς καλύβες ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Καπούα.

Ἄμέσως οἱ πολεμιστές πού ἀπόμειναν ζωντανοί ἔτρεξαν καί μῆταν μέσα στίς καλύβες ξεψυχισμένοι ὄλοι τους ἀπὸ

τὸν ὑπεράνθρωπο αὐτὸν ἀγῶνα μὰ κι' ἀπὸ τὸ μεγάλο τους τρόμο.

Οἱ δύο γορίλλες μόλις βγῆκαν στὴν πλατεία πού ἦταν γεμάτη ἀπὸ τὰ διασκορπισμένα πτώματα τῶν νεκρῶν Μπαμπαλοῦ, στάθηκαν μιὰ στιγμή καί κύτταξαν γύρω τους.

Τὸ φεγγάρι πού ἀνέτειλε ἐκείνη τή στιγμή ἔρχενη πάνω στὸ πεδίο αὐτὸ τῆς φρίκης καί τοῦ θανάτου τίς χλωμές του ἀχτίνες φωτίζοντας ἔτσι ἕνα μέρος τῆς συμφωρᾶς πού δημιουργήσε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά τὸ καταστρεπτικὸ δαιμόνιο τοῦ μανιακοῦ Καπούα.

Ὁ Μπάμπο καί ἡ Μάμο δρασκελίζοντας τὰ πτώματα προχώρησαν πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀναίσθητης Μαίρης.

Μόλις ἔφτασαν κοντά της, ἔσκυψαν τήν σήκωσαν μέ προσοχὴ καί ἀναγυρνώντας πίσω βγῆκαν ἀπὸ τήν πλατεία ἐνῶ οἱ ἀετοὶ ἐξακλουθοῦσαν τίς ἀτέλειωτες πτήσεις τους.

Ο ΓΚΡΕΚΟ ΕΚΣΤΡΑΤΕΥΕΙ

Μόλις οἱ τρεῖς ἀπεσταλμένοι τοῦ Καπούα ἔφυγαν ἀπὸ τήν σπηλιά τοῦ Γκρέκο, ὁ ἥρωας μας σκέφτηκε πῶς ἔπρεπε νά δράσῃ ἀμέσως.

Κάλεσε λοιπὸν ὄλους τοὺς φίλους μας καί τοὺς εἶπε.

— Ἀγαπητοί μου· ὁ Καπούα ὁ ἔπιμος αὐτὸς ἀρχηγὸς τῶν Μπαμπαλοῦ κρατᾷε στὰ χέρια του τὴ Μαίρη καί ὡς τὸ βρῆδον θά τὴν ἀνατάσῃ. Τώρα πῶς κατ' ὀρθωσε νά τὴν ἀρ-

πάξη είναι ζήτημα πού θα τὸ ἐξετάσουμε ἀργότερα. Ἐν τῷ μεταξὺ πρέπει νὰ τρέξουμε γιατί ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τῆς ἐκτελέσεώς της. Γι' αὐτὸ πρέπει ὅλοι νὰ τρέξουμε ἀμέσως νὰ τὴν ἐλευθερώσουμε.

Καὶ ἀποτεινόμενος στὸν Βασιληᾶ τῶν Κιτριναθρώπων εἶπε:

- Γιάν ἔρχεσαι μαζί μου;
- Ὅχι μόνον θάρῳ τοῦ

ἀπάντησε ὁ Γιάν, μὰ καὶ ὁ στρατός μου εἶναι στὴ διάθεσή σου καὶ οἱ ἀετοί μου.

— Τό ἤξερα πῶς δὲν θὰ μοῦ χαλοῦσες τὸ χατήρι ἀγαπητέ μου φίλε ἔκανε μὲ συγκίνηση ὁ γενναῖος Ἕλληνας, γι' αὐτὸ σ' εὐχαριστῶ.

Ἀμέσως τότε ἔκλεισε τὴν Τάκου—Λή, τὴ Χάο καὶ τὴν Περρουὶ μέσα στὴ σπηλιά βάζοντας ἀπ' ἔξω γιὰ φρουροὺς τὸν Κίτσο καὶ δέκα θαρραλέους

Ἄγαπημένε μου ἀνεψιέ, εἶπε ὁ Βελάσκουθ, βρῆκα ἐπὶ τέλους τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀγαπημένου μου ἀδελφοῦ Ἄντωνιο.

Κιτρινανθρώπους πολεμιστές.

Σε λίγο η πολεμική εκείνη συνοδεία βάδιζε για τόν καταυλισμό της φυλής των Μπαμπαλοῦ.

Ὁ ἥλιος ἐπληροῖαζε πρὸς τὴ δύση του διὰν ὁ Γκρέκο μὲ τοὺς Κιτρινανθρώπους ἔφτασαν ἔξω ἀπὸ τὸν καταυλισμὸ τῶν Μπαμπαλοῦ.

Ἐδῶ χρειάζεται μιὰ μικρὴ ἐξηγήσις γιὰ νὰ καταλάβῃ ὁ ἀναγνώστης τὴν ἀκριβῆ τοποθεσίᾳ τοῦ καταυλισμοῦ.

Οἱ Μπαμπαλοῦ διὰς ξέρουμε ἦταν φυλὴ ἀπὸ κείνες ποὺ τοὺς ἄρεσε ἡ πολεμικὴ ἐπιχειρήσις.

Ἦταν μάλλους λόγους μιὰ φυλὴ «καυγατζοῦ» ποὺ διαρκῶς φρόντιζε νὰ βρῆσκη τρόπος γιὰ νὰ πολεμῇ.

Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος τῆς αἰώνιας ἔχθρας τοὺς μὲ τοὺς Μπαγκούπας οἱ ὁποῖοι ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε οὐδέποτε τοὺς πρόσκάλεσαν.

Μὰ οἱ Μπαμπαλοῦ δὲν μεταχειρίζοντοσαν ἄλλα ὄπλα ἐκτὸς ἀπὸ δόρατα. Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκαν νὰ κτίσουν τὸν καταυλισμὸ τοὺς σ' ἓνα μέρος τέτοιο ποὺ νὰ μὴ μπῶρῃ ὁ ἐχθρὸς νὰ εἰσχωρήσῃ Δηλαδή ἐπειδὴ ἤξαιραν πῶς ὁ ὄπλισμός τοὺς ἦταν σὲ μειονετικὴ θέσι ἀπέναντι τοῦ ὀπλισμοῦ τῶν Μπαγκούπας, οἱ ὁποῖοι ὡς γνωστὸν χρησιμοποιοῦσαν βέλη. φρόντισαν νὰ κτίσουν τίς καλύβες τοὺς σ' ἓνα μέρος ποὺ νὰ μὴ μπῶρῃ κανεὶς ἐχθρὸς νὰ τὸ κυριεύσῃ.

● καταυλισμός: λοιπὸν αὐ-

τὸς βρισκόταν πάνω σ' ἓνα βραχώδικο λόφο ποὺ εἶχε μιὰ δίοδο, ἓνα δηλαδή μοναχὰ πέρασμα ποὺ θὰ μπορούσε νὰ οδηγήσῃ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ του. Τὸ στενὸ αὐτὸ ἦταν κατάφυτο ἀπὸ ψηλοὺς θάμνους καὶ τεράστια δέντρα. Εἶχε δὲ φάρδος πενήντα ἕως ἐξήντα μέτρα.

Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ Μπαμπαλοῦ ἦσαν πραγματικὰ γενναῖοι πολεμισταὶ ὅπως ἄλλωστε διαπιστώσαμε ἀπὸ τὰ προηγούμενα τεύχη τῆς ἱστορίας μας, δὲν ἐπέτρεψαν ποτὲ σὲ κανένα ἐχθρὸ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ περίφημο ἐκεῖνο στενὸ.

Ὅποιος ἐχθρὸς θέλησε νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ πλήρωσε τὴν τόλμη του οὕτῃ μὲ τὴ ζωὴ του.

Πραγματικὰ τὸ στενὸ αὐτὸ ἔμοιαζε μὲ τὰ θρυλικά στενά τῶν Θερμοπυλῶν ποὺ ὁ Λεωνίδας μὲ τριακόσιους Σπαρτιάτες τᾶβαλε μὲ τὸ πολυάριθμο ἐεῖνο στράτευμα τῶν Περσῶν.

Ἐκεῖ λοιπὸν ὁ Καπούα τοποθέτησε τοὺς διακόσιους φρουροὺς πολεμιστῆς του, βέβαιος πὼς κανεὶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὰ βάλῃ μὲ κείνο τὸν τεράστιο ὄγκο τῶν λοχλοφόρων.

Μὰ τὰ πράγματα δὲν ἐρχονται πάντα εὐνοϊκὰ καὶ ὅπως ἐμεῖς τὰ θέλουμε.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Καπούα ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ὑπολογίσει στήν... ἀεροπορικὴ δύναμη τοῦ Γιάν Ἐπαθε ἐκεῖνο ποὺ Ἐπαθε ὅπως θὰ ἐξηγήσουμε ἀμέσως τῶρες.

ΓΕΝΙΚΗ ΕΦΟΔΟΣ

‘Ο Γκρέκο μόλις έφτασε διακόσια περίπου μέτρα από την περιβόητη εκείνη έβλοδο διάταξε τούς ανθρώπους του να σταματήσουν και έστειλε τούς δύο γορίλλες τούς όποιους πήρε μαζί του για να κατασκοπεύσουν τις κινήσεις του έχθρου.

Σε λίγο ο Μπάμπο και η Μάμο γύρισαν και άνεκοίνωσαν στον κύριό τους—στη γλώσσα τους βέβαια— τι είδαν

‘Αμέσως ο ήρωας μας είπε στους φίλους του.

— Παιδιά τό στενό των Μπαμπαλου είναι κλεισμένο από πολλούς πολεμιστές και δεν θα μπορέσουμε να περάσουμε όπως είμαστε. Οι δύο μεγάλοι βράχοι που βρίσκονται στη δίοδο δεν μās επιτρέπουν τη διέλευση γιατί οι φρουροί Μπαμπαλου είναι κρυμένοι πίσω από αυτός. Τό άσκημο είναι που δεν ξέρουμε πόσει είναι. Κ.΄ ύστερα για να τούς πολεμήσης με τά πιστόλια και τά βέλη πρέπει να τούς έχης μπροστά σου.

Είναι φανερό πώς ο Γκρέκο δεν ήθελε να έκθέση σε κίνδυνο τούς φίλους του γι’ αυτό διαταξε να δώση τό σύνθημα της γενικής επίθεσης.

Ξάφνου ο Πατατίας που είχε πάντα κρεμασμένα στο λαιμό του τά κιάλια του, έβγαλε από τη δύσκολη θέση τον ήρωά μας.

— Κύριε Γκρέκο τού είπε. ‘Έχω μιá ιδέα. Θα κατεβώ αυτό τό ύψωματάκι και θα

πάω άπέναντι άκριβώς από τούς βράχους και από τά πλάγια Θ’ άνεβώ σ’ ένα δέντρο άκί’ αυτά που φαίνονται άπέναντί μας. Θα κυτάξω με τά κιάλια μου και θάρθω να σάς πώ.

‘Ο Γκρέκο συμφώνησε χαμογελώντας με την έξυπνάδα τού χοντρού που άρχισε να κατεβαίνει τρεχάτος τη δασώδη πλαγιά τού λόφου.

Σε δέκα λεπτά ο Πατατίας γύρισε κατάχλωμος και τρέμοντας.

— Κύριε Γκρέκο, είπε λαχναρισμένος άκόμη από τον άνηφορο που άνέβηκε τρέχοντας. Πίσω από κάθε βράχο είναι κρυμένοι έκατό περίπου Μπαμπαλου και στη μέση της πλατείας άλλοι τριανταπέντε ή σαράντα Πιδ πέρα σ’ ένα άγαλμα είναι ή Μαίρη δεμένη και πεταμένη κάτω και δίπλα της ένας με μιá κουκούλα κρατάει ένα θεόρατο μαχαίρι και φοβούμαι πώς έτοιμάζεται να τη δολοφονήση.

‘Ο Γκρέκο άκούοντας από τό στόμα τού χοντρού αυτά τά λόγια, τά μάτια του άστραψαν από θυμό κι’ έκανε ένα κίνημα σαν ναθελε να όρμηξη εναντίον της έχθρικής γραμμής, μά ο Γιάν τον συνεκράτησε.

— ‘Αφέντη Γκρέκο, είπε. ‘Αν θέλης άφησε με να στείλω τούς άετούς μέσα στον καταυλισμό. Ξέρεις τι έχη να γίνη. Οι Μπαμπαλου πολεμιστές θα σκοπίσουν άμέσως στη θέα των τρομερών πουλιών και μεις τότε θα φροντίσουμε ν’ άρπάξουμε την Μαίρη. Συμφωνείς;

Ὁ Γκρέκο πού ἤξερε τὴ μαχητικότητα τῶν ἀετῶν τοῦ Γιάν καὶ θέλοντας νὰ τελειώῃ γρήγορα κατένευσε

“Ἐνα ὀξὺ σφύριγμα ἀκούστηκε τότε καὶ τὰ τρομερὰ πιτηνά πού ξεκουράζονταν στὰ κλαδιά τῶν γύρω δέντρων πέταξαν φτερουγίζοντας δυνατὰ πὰ νω ἀπὸ τὸν καταυλισμὸ τῶν Μπαμπαλοῦ.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Πατατίας προχωρῶντας σκυφτὰ καὶ μὲ προφύλαξη ἔφτασε κοντὰ στὸ στενὸ ἐκεῖνο διάδρομο πού τὸν προστάτευαν δεξιά καὶ ἀριστερὰ γιγαντιαῖα δέντρα καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χοῦλα πού τὸν συνόδευε ἀνέβηκε σ’ ἓνα ἀπ’ αὐτὰ κατασκοπεύοντας τώρα τις κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ μὲ τὰ κιάλια του.

— Μωρέ, σκεφτόταν. Σήμερα εἶναι ἡ τελευταία μέρα τοῦ κακομοίρη τοῦ... Καπακούα καὶ τῶν... Καπακούδων. Σήμερα θὰ φάῃ ἡ μυῖγα ἀτσάλι καὶ τὸ κουνούπι σίδερο. Φιού, νὰ πάρη ἡ ὄργη ἀνάποδα τὸ εἶπα. Θεές νὰ χαλάσῃ ἡ συνταγὴ καὶ τὰ Καπουάκια νὰ κερδίσουνε τὴ μάχη; Βρὲ... οὐστ μαντρόσκυλα σήμερα θὰ γίνῃ ἡ... μέρα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου. Ὅχι παίζουμε. Καὶ προσπαθώντας νὰ κρύβεται ὅσο πιὸ καλὰ μπορούσε μέσα στὰ φυλλώματα τοῦ ψηλοῦ δέντρου φρόντιζε νὰ παρακολουθῇ ὅ, τι γίνεται στὸ ἐχθρικό ἐκεῖνο πεδίο

Εἶδε τότε τὴ γενικὴ ἀναστάτωση πού προξένησε στοὺς Μπαμπαλοῦ ἡ ἐμφάνιση τῶν ἀετῶν καὶ πρόσεξε ἀκόμα τὸ

μεγάλο φόβο πού αἰσθάνθηκαν.

Οἱ διακόσιοι περίπου φρουροὶ τῆς εἰσόδου τοῦ καταυλισμοῦ, ἔπαθαν ἓνα εἶδος τρομάρας πού λένε, ἀρχίζοντας νὰ δίχνουν σημεῖα ἡτιοπάθειας πού δὲν διαφέρει καὶ πολὺ ἀπὸ τὸ αἶσθημα τοῦ πανικοῦ.

Μὲ τὸ τόλμημα πού ἔκαμαν δυὸ τρεῖς πιὸ θαρραλέοι Μπαμπαλοῦ, νὰ βγοῦν δηλαδὴ στὸ ἄνοιγμα τοῦ στενοῦ γιὰ νὰ κυττάξουν ἴσως ἐάν οἱ ἐχθροὶ τους κοντοζυγώνουν, δέχθηκαν ἀφινιδιαστικά στὰ στήθια τους τὰ βέλη τῶν κιτρινανθρώπων πού τοὺς ξάπλωσαν κατὰ γῆς νεκροῦς.

Δεύτερη ἀναστάτωση ἐπακολούθησε καὶ σ’ αὐτὴ τὴν ὁμάδα τῶν Μπαμπαλοῦ πού ἦταν φυσικὰ ἐπόμενο νὰ τὴν ἐπωφεληθοῦν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Γκρέκο οἱ ὁποῖοι ἔρχισαν τώρα νὰ ζυγώνουν καὶ πιὸ πολὺ πρὸς τοὺς δυὸ μεγάλους βράχους τὰ δυὸ δηλαδὴ φυσικὰ ὄχυρά πού ὀρθωνόντουσαν μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ καταυλισμοῦ τῶν ἀγρίων.

Κεῖν τὴ στιγμή ὁ Πατατίας ἀντελήφθηκε τὸν κουκουλοφόρο δῆμιο τῆς Μαίρης νὰ ἐτοιμάζεται κατόπιν διαταγῆς τοῦ μάγου νὰ δολοφονῇ τὴ δύστυχη γυναῖκα.

Τρομαγμένος τότε φώναξε στὸν Γκρέκο νὰ πῆ στὸν Γιάν γιὰ τὸν κίνδυνο πού διατρέχει ἡ συντρόφισσά τους.

Ὁ ἥρωας μας μετέφρασε ἀμέσως στὸν Βασιληᾶ τῶν Κιτρινανθρώπων ὅσα τοῦ εἶπε ὁ χοντρὸς φίλος μας παρακαλῶντας ταν νὰ βοηθήσουν οἱ ἀετοὶ εἶσι

ώστε η Μαίρη νά γλυτώση από τὸ φριχτό αὐτὸ βασανιστήριον.

Ὁ Γιὸν χωρὶς νά χάσῃ καιρὸ ἄρχισε τὸ ὄξύ, τὸ διακεκομμένον καὶ μακρόουρτο σφύριγμά του ποὺ ἠλέκτριζε τοὺς ἀετούς καὶ ποὺ τοὺς ἐπέβαλε κείνες τὶς φοβερὲς ἀπὸ ὕψους ἐπιθέσεις ποὺ στὴν ἀεροπορικὴ διάλεκτο λέγονται ... κάθεται ἐφορημίσεις.

Μὲ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ἐπίθεση τῶν ἀετῶν ὁ Γκρέκο ἔκανε τὴ σκέψη πὼς μπορούσε, ἐπωφελοῦμενος τῆς συγχύσεως ποὺ ἐδημιουργήθηκε, νὰ ἐπιτεθῆ ἔναντιον τῶν φρουρῶν ποὺ ὁπῶς εἶπαμε περίμεναν πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους.

— Παιδιά, εἶπε στοὺς συντρόφους του ἀποφασιστικά. Ἐτοιμασθῆτε. Θὰ κάμουμε γενικὴ ἐφοδὸ καὶ θὰ περάσουμε ἀπὸ τὸ στενὸ αὐτὸ μέσα στὸν καταυλισμὸ

Καὶ φωνάζοντας στὸν Πατατία νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸ δέντρο, πρόσθεσε κυττάζοντας τὸν Πάκυλ.

— Σεῖς ὅσοι ἔχετε περιστροφὰ θὰ μοιραστήτε. Μισοὶ δεξιά καὶ μισοὶ ἀριστερά. Οἱ κιτρινάνθρωποι μὲ τὰ βέλη θὰ εἶναι στὴ μέση. Ἐμπρὸς παιδιά. Διακόσιοι φρουροὶ δὲν εἶναι πολλοὶ γιὰ μᾶς. Τετρακόσιοι ὑποφέρονται. Ἐμπρός.

Κατὶ τρομαχτικὸ ὄν ξεκίνημα γιγαντιαίας ἀεροτορπίλλας ἔμοιαζε ἡ ἀπότομη ἐκείνη ἐξόρμησις τοῦ ἡρωικοῦ στρατοῦ τοῦ γενναίου Γκρέκο.

Μὲ τὰ ὄπλα στὸ χέρι οἱ ἐβδομητὰ ἐκείνοι τολμηροὶ πολεμιστὰς πέρασαν τὸ μακρὸ καὶ

δασώδιο στενὸ ποὺ προηγίτο τῶν δύο μεγάλων βράχων.

Οἱ Μπαμπαλοῦ φρουροὶ ὁμῶς παρ' ὄλη τὴν ἐπίθεση τῶν ἀετῶν δὲν λύγισαν ἀμέσως.

Συνηθισμένοι ἄλλως τε μὲ τὴν μάχη «σῶμα πρὸς σῶμα» ποὺ ἦταν ὡς γνωστὸν τὸ μόνο εἶδος πολέμου ποὺ τὸ χειρίζοντουσαν ἐπιδέξια, κρατοῦσαν ἀκόμη προβάλλοντας ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ ἱπτάμενα ἐκείνα θηρία ποὺ κυριολεκτικὰ τοὺς τσάκιζαν.

Τώρα ἐρχόταν καὶ ἡ ἐπίθεσις τῶν ἀνδρῶν τοῦ Γκρέκο γιὰ νὰ ὀλοκληρώσῃ τὴν καταστροφή.

Ἡ σύγκρουσις ἦταν τιτάνεια. Οἱ ἄγριοι βλέποντας τὸν ἐχθρὸ νὰ μπαίνει μέσα στὸν καταυλισμὸ τοὺς ἄρχισαν πιά ν' ἀγωνίζονται σκληρὰ προσπαθώντας νὰ καταβάλλουν ὅπως δήποτε τοὺς μικρόσωμους ἐκείνους φίλους τοῦ μισητοῦ Γκρέκο.

— Ἀπάνω τοὺς λεβέντες μου φώναξε σὲ μιὰ στιγμή ὁ ἱερέας Κάγια - Μούγια ποὺ διοικοῦσε τὸν ἐχθρικό στρατό. Ἀπάνω τους. Οἱ Μπαμπαλοῦ πρέπει νὰ νικήσουν. Τὸ θέλουν τὰ ἱερά πνεύματα. Τὸ διατάζει ὁ θεὸς Ρά. Μὴ δειλιάσετε. Χτυπάτε τοὺς μὲ τὶς λόγχεσ σας.

Ὅμως ἡ πάλῃ ἦταν ἄνιση. Οἱ κιτρινάνθρωποι ποὺ δὲν τοὺς συνέφερε ἡ πάλῃ σῶμα πρὸς σῶμα ὀπισθοχωροῦσαν τώρα σιγὰ καὶ κανονικὰ ρίχνοντας τὰ φονικά βέλη τους στοὺς Μπαμπαλοῦ ποὺ ἄρχι-

σαν να σωριάζονται στη γη κατά ομάδες.

‘Από την άλλη πλευρά οι σφαίρες των πιστολιών που έπεφταν βροχή αποδεκάζιζαν τους δυστυχισμένους εκείνους υπερασπιστές οι οποίοι είχαν στρώσει το διάδρομο αυτόν του καταυλισμού με τὰ καταματωμένα πτώματά τους.

‘Η μάχη αυτή δεν κράτησε πιδ πολύ από δεκαπέντε λεπτά της ώρας, τὰ οποία θά έφταναν για την καταστροφή ολόκληρου στρατού και τούτο γιατί ο στρατός αυτός των Μπαμπαλου ύστεροϋσε σέ όπλισμό

Βλέποντας λοιπόν πώς σωτηρία δεν ύπήρχε και πώς θά σκοτωνόντουσαν όλοι άρχισαν σιγά - σιγά να όπισθοχωροϋν πρὸς τὸ έσωτερικό του καταυλισμού έως ότου εξαφανίστηκαν πίσω από τις καλαμένιες καλύβες.

Τότε ο ήρωας μας έστειλε τους δυο γορίλλες να φέρουν τη Μαίρη που έν τὼ μεταξϋ είχε ξυπνήσει και που δακρυσμένη ευχαριστοϋσε όλους αυτούς τους φίλους που της έσωσαν τη ζωή.

Σε λίγο ο Γκρέκο θριαμβευτής έμπαινε πια στον καταυλισμό.

Ο ΤΣΙΡΟΓΙΑΝΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΤΩΝ ΡΙΚΟ - ΡΙΚΟ

Είχαν περάσει πέντε μέρες και οι έννιά φίλοι μας, οι πέντε ‘Ισπανοί και οι τέσσερις ‘Ελληνες δηλαδή, βρισκόντου-

σαν άκόμη στη φυλή των Ρίκο - Ρίκο φιλοξενοϋμενοι του καλου Βασιληά Ρίκο - Τό.

Τόσον ο βασιληάς με τὸ έπιτελείο του όσο και οι πολεμιστές του συμπάθησαν άμέσως τους έννιά αυτούς άντρες που είχαν γίνει κι ‘θλας φίλοι τους.

‘Ο Χοϋ είχε αναλάβη πια τὸ ρόλο του διερμηνέα έπίσημα και ανακατωμένος διαρκώς με τους ξένους καρδιωνόταν πέρνοντας πόζες ανθρώπου που αξίζει πιδ πολύ από τους άλλους.

‘Ως γνωστόν οι άγριες φυλές δεν έχουν ντύσιμο. Τὸ μόνο τους ροϋχο είναι ένα άπλο και κοντὸ παντελονάκι σά μαγιώ που τὸ φοροϋν και άντρες και γυναίκες.

Τὸ άλλο τους σώμα δηλαδή είναι άκάλυπτο.

Αὐτὸ ίσχυει για όλους τους άγριους λαούς έκτός από την φυλή των Ρίκο - Ρίκο που διακρίνονται για τὸ σοβαρό τους ντύσιμο τὸ όποίον δέ μοιάζει με τὸ ντύσιμο των άλλων φυλών της Ζούγκλας.

Οι Ρίκο - Ρίκο έκτός από τὸ καθιερωμένο εκείνο παντελονάκι που είναι όπως καταβαίνει ο άναγνώστης κατ.. άναγκαίο, φοροϋσε καί.. καπέλο

Τὸ καπέλλο αὐτὸ κατασκευάζεται από δέρμα ζώου και είναι πλαισιωμένο από πολύχρωμα φτερά πουλιών.

‘Εκείνο όμως που δημιουργεί κωμική έντύπωση στους ξένους είναι τὸ σχήμα του τὸ όποίο δεν διαφέρει από μιὰ κοινή ρεμπούμπλικα αλλά τοπο-

θετημένη στο κεφάλι άναποδα.
Μέ τό μπόρ δηλαδὴ ἀπό πάνω.

Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸ τὸ περιεργὸ καπέλλο ἔχει, ἄς ποῦμε, χαρακτηριστὴρα ἐπίσημο, οἱ Ρίκο-Ρίκο τὸ φοροῦν σὲ γιορτές, σὲ τελετές καὶ σέ... δεξιώσεις, ὅπως παραδείγματος χάριν ἢ περιπτώσεως τῆς φιλοξενίας τῶν ἐννιά αὐτῶν φίλων μας.

Γιὰ κάθε ἄλλον ἄνθρωπο ἢ ὑπόθεσις τῆς πολύχρωμης ἐκείνης καὶ ψηλῆς καπελαδεύρας θὰ ἦταν ἓνα γεγονός πὸ μὲ τὸν καιρὸ θὰ τὸ συνήθιζε. Ὁχι ὅμως καὶ γιὰ τὰ μάτια τοῦ Τσιρόγιαννου τὰ ὁποῖα γούρλωναν σὲ κάθε τέτοια ἐμφάνισι.

Ὁ δύστυχος Τσιρόγιαννος πὸ δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψῃ αὐτὸ τὸ καρναβαλιστικὸ στολίδι τῶν Ρίκο-Ρίκο, ξέσπαγε σὲ νευρικὰ παραληρήματα ὅταν ἀντίκρουζε κανέναν ἄγριο πὸν φοροῦσε τὸ φουγαροειδὲς ἐκεῖνο ἡμίψηλο.

— Ρε σὺ γιὰ τῆρα, ἔλεγε στὸ Φῶτη πὸν τὸν ἄκουγε χαμογελῶντας. Γιὰ τῆρα ρε σουλουόπι. Φτεῶ νὰ μὴ βασκαθῆς κύριε. Θέ μου συχώρα με. Ἄνθρωπος εἶσαι σὺ ἢ καμινάδα; Ἐ, ρε καὶ νὰ σ' εἶχα κάτω στὰ λεμονάδ.κα. θὰ σοῦκανα καψόνι φουκαρά μου.. ἄστα. Ἐκεῖ θὰ χόρταινες σβουριχτὴ καρπαζιά ἐλληνοπρεπέστατη καὶ τοίφτικισ. Τώρα κάνεις πέντε ἀδερφέ μου. Εἶσαι μέσα στὸ σπῆτι σου καὶ κόβει τὴν καλύτερη μὲ τὴν μπογιατισμένη μάπα σου καὶ μὲ τὴ χρωματιστὴ σου τσιμινιέρα. Ἄλλὰ τί νὰ σοῦ κάνω

πὸ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀποδείξω τὸ κοροϊδιλίκι σου; Βέβαια ρε κύριε Κουκουρικό. Ἐχεις μεγάλο χάλι. Πολὸ μεγάλο μάλιστα. Τριφασικὸ πὸν λένε.

Ὁ Φῶτης ἄκουγε αὐτὴ τὴ γκρίνια τοῦ Τσιρόγιαννου ἀμίλητος καὶ χαμογελῶντας ἔτσι πὸν ἐρέθιζε τὸν πολυλογᾶ καὶ ἀγαθὸ Πειραιώτη.

— Ἐ, τοῦ φώναζε νευριασμένος ὁ Τσιρόγιαννος· μουκάθηκες ρε Φῶτη καὶ δὲ μιλάς; Λάστιχο σ' ἔπιασε;

— Καὶ τί νὰ πῶ; Μήπως ἀφήνεις νὰ μιλήσῃ καὶ κανένας ἄλλος; Ὅλο σὺ θέλεις νὰ παρλάρῃς.

— Καὶ πῶς μωρ' ἀδερφέ μου νὰ τὸ κλείσω τὸ ρημάδι μου ἀφοῦ τσατίζουμε σὰ βλέπω τὰ παράξενα; Ἐσὺ θὰ φόραγες ποτέ σου ἓνα τέτοιο κοροϊδιστικὸ κοβουράκι;

— Ἐγὼ; ὄχι ὀπωσδήποτε.

— Τότε;

— Ἐ, τί τότε μωρὲ Τσιρόγιαννε; Αὐτοὶ εἶναι ἄγριοι, δὲν εἶναι πολιτισμένοι σὰν καὶ μᾶς πὸν φροντίζουμε πάντα νὰ βγαίνομε στὸ δρόμο ντυμένοι μὲ ἀξιοπρέπεια.

— Κι' ἐπειδὴς...

— Στάσου νὰ σοῦ πῶ καὶ πρὸ παντὸς μὴ βιάζεσαι.

— Καλὰ δὲ βιάζομαι. Λέγε.

— Ὁμως ἔχουμε ξαναπεῖ κάθε ἄγριος λαὸς ἔχει...

Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴ φράση του γιὰτὶ ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς μεγάλης καλύβας τοῦ Ρίκο-Τὸ δυνατὲς φωνῆς πὸν τοὺς καλοῦσαν.

— Φώτη, Γιάννη, έλάτε γρήγορα έδώ.

Ήταν ο κύρ Στάθης Φούντας πού τούς φώναζε.

— Τι συμβαίνει ρε Φώτη; Έκανε ο Τσιρόγιαννος ξαφνιασμένος πού σηκώθηκε.

— Ξέρω και γώ; Πάμε να δούμε.

Καί σταματώντας τή συζητήσή τους στή μέση πήγαν και οί δυό τους πρὸς συνάντηση τοῦ ἀρχηγοῦ τους.

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ

Τό πρωί τῆς ἡμέρας ἐκείνης πού ὁ Φώτης ἀγωνιοῦσε νά πείση τὸν ἀγαθὸ Πειραιώτη δ.τι εἰ ἄγριοι προσπαθοῦν νά μιμηθοῦν τοὺς εὐρωπαίους στὴν ἐξωτερικὴ τους περιβολὴ κι' αὐτὸ ἀπὸ ἀπλὴ ἰδιοτροπία κι' ἴσως-ἴσως ἀπὸ μιὰ ἐνδόμυχη ἄκακη ζήλεια μέσα στὴν καλύβα τοῦ βασιληᾶ Ρικο-Τὸ ἐλάβαινε χώρα μιὰ ἄλλη συζήτηση πού ἦταν πολὺ πῶς ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ τὴν κωμικὴ ἐκείνη τῆς καπελλαδοῦρας.

Ὁ Βασιληᾶς τῶν ἀνρίων μαζὺ μὲ τὸν Ἄρτοῦρο Βελάσκουεθ, τὸν Ἄλμπενιζ, τὸν Στάθη καὶ τὸ δεκαεξάχρονο ἠρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο τὸ Νάσσο, συζητοῦσαν γιὰ διάφορα θέματα πού ὁ δυστυχισμένος Χοῦ καθιομένος στὴ μέση τσακίζοταν νά διατηρῆ τὸν τίτλο τοῦ διερχομένου στό .. ὕψος του, μεταφρόζοντας διαρκῶς καὶ δίνοντας ἐξηγήσεις.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Ἄρτοῦρο Βελάσκουεθ παρακάλεσε τὸ

Χοῦ νά ρωτήσῃ τὸ βασιληᾶ τοῦ ἂν γνωρίζῃ καμμιά ἄλλη φυλὴ μέσα στὴ Ζούγκλα πού φέρεται τὸ ὄνομα Μπαμπαλοῦ.

Ὁ Χοῦ χωρὶς πῶς ρωτήσῃ ἀπάντησε πῶς ὑπάρχει αὐτὴ ἡ φυλὴ καὶ κάπως ξαφνιασμένος ζήτησε νά μάθῃ πῶς γνωρίζει ὁ συνομιλητῆς του τὴν ὑπαρξὴ τῆς φυλῆς αὐτῆς.

Ὁ Βελάσκουεθ τότε ἐξήγησε στὸν διερχομῆνα πῶς ζητοῦν νά συναντήσουν τοὺς Μπαμπαλοῦ γιὰ νά γνωρίσουν τὴ βασιλίσσα τους τὴν Τάκου— Λή, ἂν ὑπάρχει βέβαια.

Τότε ὁ Χοῦ μετέφρασε στὸν βασιληᾶ τοῦ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Βελάσκουεθ ὁ ὁποῖος ἀνυπομονοῦσε τώρα νά συνεχισθῇ μιὰ καὶ ἑμᾶθε γιὰ τὴν ἀληθινὴ ὑπαρξὴ ἐκείνης τῆς φυλῆς.

— Ρώτησέ τους, Χοῦ, εἶπε ὁ βασιληᾶς ἐνῶ στὰ μάτια του ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἀπορία. Ρώτησέ τους πῶς γνωρίζουν τὸ ὄνομα τῆς βασιλίσσας τῶν Μπαμπαλοῦ, πού κι' ἐγὼ ἀκόμα δὲν ξέρω.

Ὁ Σοῦ μετέφρασε τὴν ἐρώτηση τοῦ βασιληᾶ τοῦ πέρνοντας ἀμέσως τὴν ἐξῆς ἀνεπάντητη ὅσο καὶ περιέργη ἀπάντηση.

— Ἡ Βασιλίσσα τῶν Μπαμπαλοῦ ἢ Τάκου-Λή εἶναι ἀνηψιά μου. Κόρη δηλαδή τοῦ πεθαμένου ἀδερφοῦ μου Ἄντωνίου καὶ τῆς βασιλοπούλας Ἄμο-Λή κόρης τοῦ Τέο-Λή Βασιληᾶ κάποιος ἄλλης φυλῆς. Τῆς φυλῆς τῶν Τανγκοῦ.

Ὅσο μιλοῦσε ὁ Ἄρτοῦρο τόσο ὁ καμμένος ὁ Χοῦ ἔπε-

— Γιάν Χέγο Λάμα !!

φτε από τή μιά έκπληξη στήν ἄλλη.

Ὅποτε ἡ βασίλισσα τῶν Μπαμπαλοῦ εἶναι κόρη τοῦ θεοῦ μου Τέο Λή; σκεφτόταν παραξενεμένος. Αὐτό δέν τῆξερα. Οὔτε ποτέ ὁ θεῖος μου ἀνέφερε κάτι τέτοιο. Ἄφσθ λέγεται Τάκου - Λή, θά πῆ πῶς κατάγεται ἀπό τή φυλή μας. Λή εἶναι δικιά μας λέξη καί σημαίνει βασιληᾶς. Μά πῶς; Τότε ἡ Τάκου - Λή πρέπει νά εἶναι ξαδέρφη μου ἀφοῦ κι' ἐγώ εἶμαι γιός τῆς ἀδερφῆς τῆς μάνας τῆς. Βέβαια· ἄρα ὁ πεθαμένος πατέρας τῆς εἶναι θεῖος μου. Κι' ἀφοῦ ὁ Ἄρτοῦρο εἶναι ἀδερφός του εἶναι κι' αὐτός θεῖος μου.

Ὅποτε ἔχω θεῖο εὐρωπαϊό καί μάλιστα Ἰσπανό...»

Ἄμέσως ὁ αἰσθηματικός Χοῦ σηκώθηκε μπροστά στά ἐκπληκτικά μάτια ὄλων τῶν φίλων μας καί σκύβοντας πῆρε τὰ χέρια τοῦ Βελάσκουεθ τὰ ἔφερε στά χεῖλια του κι' εἶπε.

— Εἶμαι ἐξάδελφος τῆς Τάκου - Λή τῆς ἀνηψιάς σου. Κρί σὺ εἶσαι θεῖος μου. Εἶναι εὐχαριστημένος ποῦ γνώρισε ἕναν καλὸ θεῖο. Ὅ,τι μπορεῖ νά κάνη ὁ Χοῦ γιά νά σέ βοηθήσῃ θεῖε Ἄρτοῦρο θά τό κάνη.

Ὁ εὐγενικός Ἰσπανός ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν ὁμολογία ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χοῦ σηκώθηκε καί ἀγκαλιάζοντας τὸν ἄγριο ἀνηψιό του εἶπε ἐνῶ τὰ μάτια του ἦσαν πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα.

— Ἀγαπητέ μου ἀνηψιέ. Ὑστερα ἀπὸ τόσες περιπλανή-

σεις μέσα στή Ζούγκλα ποῦ παρά λίγο νά στοιχίσῃ τὴν ζωὴ ὄλων μας βρήκα ἐπὶ τέλους τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀγαπημένου μου ἀδερφοῦ Ἀντώνιο.

Ὁ βασιληᾶς Ρίκο-Τὸ σάν ἔμαθε αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ γεγονός τόσο ἐνθουσιάστηκε ποῦ ἀπὸ τὴν χαρὰ του διέταξε ὅλη τὴ φυλὴ του νά συγκεντρωθῇ στὸν ἀνοιχτὸ χῶρο ποῦ ἦταν μπροστά στήν καλύβα του γιά νά τὸς ἀνακοινώσῃ αὐτὸ ποῦ ἔμαθε καί ποῦ ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη χαρὰ ποῦ ἔνωσε στή ζωὴ του.

Ἄμέσως ὁ Στάθης ποῦ κι' αὐτὸς χάρηκε γιά τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ τῶν Ἰσπανῶν φώναξε τοὺς ἄλους δύο φίλους μας τὸ Φῶτη καί τὸν Τσιρόγιαννο γιά νά πάρουν κι' αὐτοὶ μέρος στήν ὀμαδικὴ ἐκείνη χαρὰ.

Σάν ἔμαθε ὁ Τσιρόγιαννος αὐτὸ τὸ περιέργο συγγενικὸ ἀπρόοπτο ἀνοίξε τὰ μάτια του διαπλάτα ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του.

Τόσο δὲ τοῦ φάνηκε παράξενο αὐτὸ ποῦ ἔμαθε, ὥστε δὲ μπόρεσε νά κρατηθῇ καί φώναξε.

— Ρέ... τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ ἀκούω; Ὁ Χοῦ εἶναι ἀνηψιός τοῦ Ἰσπανοῦ; Αὐτὸς ὁ καννιβαλάρaros μὲ τὴν ψηλὴ καπελλαδούρα εἶναι συγγενῆς αὐτοῦνοῦ τοῦ πῶς τότε λένε τοῦ... Φατούρου;

— Ἄρτοῦρο τότε λένε μωρὲ Γιάννη τὸν ἄνθρωπο διώρθωσε ὁ Φῶτης. ὄχι Φατούρο...

— Βγάλε τὸ σκαμὸ ἐσὸ κα-
ροῖθάκι μου, συνέχισε ὁ Τσι-
ρόγιαννος μὲ ἀπορία ποῦ ὄλο
ἓνα μεγάλωνε. Καὶ πῶς ρέ σὺ
Φώτῃ μου σμίξανε τὰ πουλά-
κια μου; Πῶς γνωριστήκανε;
Εἶναι γιὰ τρέλλα ἀδερφέ μου
κάτι τέτοια. Ἄκους ἐκεῖ ὁ Χοῦ
καὶ πράσινα ἀλογα, νᾶναι ἀ-
νήψι τοῦ Ἰσπανάκια! Ρεῖ δέ
γελάτε κόττες;

Τὸ βράδυ ὁ βασιλεὺς Ρίκο -
Τὸ γιόρτασε τὸ εὐχάριστο αὐ-
τὸ γεγονός μαζί μὲ τοὺς φί-
λους μας ποῦ εὐχαριστημένοι
παρακολούθησαν τοὺς πολεμι-
κοὺς χοροὺς καὶ τὰ διάφορα
Κούκας (γιόρταστικά παιγνί-
δια) ποῦ ἔκαναν οἱ ἄγριοι καὶ
ποῦ ἐνθουσίασαν πολὺ τοὺς
ἐννιά ἐκείνους ξένους.

ΓΚΡΕΚΟ

Ο ΗΡΩΪΚΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

Ἄφοῦ πέρασαν οἱ πρῶτες
ἐντυπώσεις ὁ Βελάσκουεθ μα-
ζί μὲ τὸν Στάθη κατάστρωσαν
ἓνα σχέδιο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ
μποροῦσαν νὰ ἔρθουν σ' ἐπι-
κοινωνία μὲ τοὺς Μπαμπαλοῦ.
Ὁ Ἰσπανὸς ἔλεγε πῶς θὰ
πρεπε νὰ πᾶνε κατ' εὐθείαν
στὸν καταυλισμὸ τῶν Μπα-
μπαλοῦ κρατώντας μάλιστα
καὶ στὰ χέρια τοὺς διάφορα
δῶρα γιὰ νὰ προσελκύσουν
τοὺς ἀγρίους τῆς φυλῆς ποῦ
ὅπως ἔμαθαν ἀπὸ τοὺς Ρίκο -
Ρίκο ἦταν πολὺ δύσκολοι στίς
γνωριμίες τοὺς καὶ τόσο φιλό-
ποπτοι ὅσο καμμιά ἄλλη φυλὴ
μέσα στὴ Ζούγκλα.

Ὅμως ὁ κύρ Στάθης εἶχε
διαφορετικὴ γνώμη.

Αὐτὸς ἔλεγε πῶς θᾶταν κα-
λύτερα νὰ στείλουν μιά ἐπι-
τροπὴ ἀπὸ πέντ' ἔξη Ρίκο - Ρί-
κο μόνο, ποῦ ἤντουσαν γνω-
στοὶ καὶ ποῦ δὲν θὰ ὑπῆρχε
περίπτωσης ὑποψίας ἐκ μέρους
τοὺς

Δηλαδή οἱ Μπαμπαλοῦ μόλις
θᾶβλεπαν τοὺς Ρίκο - Ρίκο δέ
θὰ τοὺς ὑποψιάζοντουσαν κι'
ἔτσι θὰ μπορούσε ἡ δουλειὰ
νὰ γίνῃ πιὸ γρήγορα καὶ πιὸ
σωστὴ γιὰτὶ θᾶχαν ὄλο τὸν
καιρὸ οἱ πέντε αὐτοὶ ἄγριοι
ἀπεσταλμένοι νὰ ἰδοῦνε τὴ
βασίλισσα καὶ νὰ μιλήσουν
μαζί τῆς ἀνετόχλητοι.

Ἔτσι ἀφοῦ οἱ Μπαμπαλοῦ
θὰ μάθαιναν αὐτὴ τὴν παρά-
ξενη ἱστορία ἀπὸ τὰ σιτόματα
μιάς γειτονικῆς τοὺς φυλῆς,
τότε θὰ μπορούσε ὁ Βελά-
σκουεθ μὲ τοὺς φίλους του νὰ
πάη νὰ συναντήσῃ τὴν ἀνη-
ψιά του στὸν καταυλισμὸ τῆς
χωρὶς κανένα φόβο.

Ἡ γνώμη αὐτὴ ποῦ ἦταν
καὶ πολὺ λογικὴ ἄλλως τε, ἔ-
ρεσε στὸν Ἄρτουρο ὁ ὁποῖος
παρακάλεσε τὸν Βασιλεῦς νὰ
στείλῃ στοὺς Μπαμπαλοῦ μιά
μικρὴ συνοδεία ποῦ θὰ δώσῃ
τὸ μήνυμα στὴ Βασίλισσά τους.

Ὁ Ρίκο—Τὸ δέχτηκε πρό-
θυμα κι' ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα
τὸ πρῶτ' ἔπειτα Ρίκο-Ρίκο πολε-
μιστὲς ἔχοντας γιὰ ἀρχηγὸ
τὸν Χοῦ ξεκίνησαν γιὰ τὸν
καταυλισμὸ τῆς φυλῆς τῶν
Μπαμπαλοῦ κουβαλώντας μα-
ζί μὲ τὸ μήνυμα τοῦ Βελά-

σκουεθ και διάφορα μικρά δώρα του Βασιληᾶ τους.

‘Ο Γρέκο μπαίνοντας στον καταυλισμό των Μπαμπαλου που ήταν σπαρμένος από τα πτώματα των άγριων, ή πρώτη του σκέψις ήταν να βρῆ τον μισητό έχθρό του Καπούα.

“Ομως ό πονηρός και δειλός μάγος ειχεν εξαφανιστῆ.

‘Ο Κάγια - Μούγια που ειχε διατάξη τό στρατό του να υποχωρήση ειχε εξαφανιστῆ κι’ αὐτός αποφεύγοντας ἔτσι τῆ μανία του Γκρέκο.

“Όλος ό καταυλισμός ήταν ἔρημος και καμμιᾶ φωνή δέν ἀκούγοταν. Τό φεγγάρι που ἔν τῷ μεταξῷ ειχε ἀνατελεῖ φωτιζε τὸν ἀνοιχτό ἔκεινο χῶρο με τὰ αἱματοβαμένα πτώματα δινοντάς του μιᾶ ὄψη ἀνατριχιαστικῆ.

‘Ο Γκρέκο δέν ήταν σκληρός οὔτε καν ἐκδικητικός.

‘Επίσης δέν ήταν ἀπό κείνους τούς ἀνθρώπους που εὐχαριστιώντουσαν με τὸν θάνατο του ἄλλου.

‘Απ’ ἐναντίας ήταν καλόκαρδος, πονόψυχος, ἀλτρουϊστικῆς, τίμιος, και πρό παντός εὐθύς. Ντόμπρος που λέμε.

Τὰ προτερήματα του ἦσαν ἄπειρα και ἡ καλωσύνη τῆς ψυχῆς του ἀπέραντη.

Γι’ αὐτό μόλις μπῆκε στον καταυλισμό των Μπαμπαλου που ἔμοιαζε κείνη τῆ στιγμή μ’ ἕνα ἐγκαταλελειμένο πεδίο στο ὁποῖο ειχε λάβει χώραν μιᾶ λυσσώδικα μάχη, ἡ καρδιά του ράγισε.

Τὰ διεσπαρμένα και ἀκρω-

τηριασμένα πτώματα των άγριων που ειχαν πάρει πιᾶ τὴν ἀκαμψία και τό χρώμα του θανάτου ἔκαναν τὸν πονόψυχο “Ἑλληνα να λυπηθῆ για τό φριχτό αὐτό ἀποτέλεσμα που ἡ αἰτία ήταν ό μανιακός Καπούα.

‘Ο Καπούα και ό Κάγια - Μούγια. Ναι αὐτοί οἱ δυό που νόμισαν πως μποροῦν να τὰ βάλουν με τὸν γίγαντα Γκρέκο, με τὸν ἀτρόμητο αὐτό Βασιληᾶ τῆς Ζούγκλας.

Μῆπως καταβάλεται ό κεραυνός; Μῆπως ἀναχαιτίζεται ό τυφώνας; “Όχι. Χίλιες φορές ὄχι.

“Ε, ἄλλο τόσο μπορεῖ να καταβληθῆ και ό ἥράκλειος ἑκείνος ἡμίθεος που ἡ δύναμή του και ἡ ἀνδρεία του ήταν κάτι τό τρομαχτικό, κάτι τό ἀσύλληπτο.

Και μὴν ἔχοντας πιᾶ ἄλλη δουλειᾶ ἐκεῖ μιᾶ και ό Καπούα με τὸν Κάγια - Μούγια εξαφανίστηκαν, παρέλαβε τούς φίλους του κι’ ἔφυγε ἀπό τὸν καταυλισμό αὐτόν που για τὴν ὄλοσθερῆ καταστροφή του ἔφταιγε ἕνα και μόνο πρόσωπο. ‘Ο Καπούα.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΝΙΚΗΤΩΝ

“Όταν ό Γκρέκο με τό ἐπιτελεῖο του ἔφτασε στη σπηλιά, ἡ Τάκου -Λῆ, ἡ Χάο, ἡ Γκρέτα κι’ ἡ Περρουῖ μαζί με τὴν “Ελιζαμπτετ τούς περιμέναν με ἀγωνία.

“Η Ζίκα ἡ μικρῆ μαίμου που ειχε προαιστανθῆ τὴν ἐπιστρο-

Ὁ Πατατίας ἔβγαλε τὸ ἀκορντεονάκι του καὶ ἄρχισε νὰ παίξει τὰ κομικά καὶ εὐτράπελα τραγούδια του.

φή τοῦ ἀφεντικοῦ της γρύλλιζε χαρούμενα πηδώντας ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς σπηλιᾶς ὡς τὴν ἄλλη μεταδίδοντας ἔτσι τὸ καλὸ ἐκεῖνο της προαίσθημα καὶ στοὺς ἄλλους.

Οἱ δέκα Κιτρινάνθρωποι πολεμιστὲς μόλις εἶδαν τὸ βασιλῆά τους νὰ ἐπιστρέφει ζωντανός καὶ ἐπικεφαλῆς ὀλοκλήρου τοῦ στρατοῦ του ἄρχισαν νὰ ζητοκραυγάζουν εὐχαριστημένοι καὶ γεμάτοι ἐνθουσιασμό.

— Γιάν χέρο λάμα. (Ζήτη ὁ βασιλῆας Γιάν).

Ὁ Γκρέκο ἀμέσως εἶπε

στοὺς φίλους του καὶ ἰδίως στὴν γερμανίδα Γκρέττα νὰ περιποιηθοῦν τὴ Μαίρη ποὺ ἀκόμα βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὴ νευρική ἐκείνη ἐπίδραση, ὥστε ἀπὸ τὴν τρομαχτικὴ τὴ φριχτὴ ταλαιπωρία της ποὺ παρά λίγο ἔλειψε νὰ τῆς στοιχίσῃ τὴ ζωή.

Ἦταν νύχτα πιά καὶ οἱ ἄντρες κουρασμένοι καθὼς ἤντουσαν ἔπρεπε νὰ φᾶνε καὶ ν' ἀναπαυτοῦν.

Μὰ οἱ δέκα Κιτρινάνθρωποι ποὺ εἶχαν μείνει γιὰ νὰ φυλάξουν τίς γυναῖκες ποὺ βρισκόν-

τουςαν μέσα στη σπηλιά είχαν προβλέψει γι' αυτό.

"Εξω από τη σπηλιά ήταν μαζεμένα λογή-λογής φρούτα. Μπανάνες, χουρμάδες, καρύδες, Τάκας (κάτι φρούτα σαν ψωμί), και άλλα πολλά.

Τόσον οι Κιτρινάνθρωποι πολεμιστές όσον και όλοι οι άλλοι φίλοι μας πεινούσαν πολύ χωρίς να ύπολογίσουμε και την φοβερή τους κούραση που σε τέτοιες περιπτώσεις διπλασιάζει την πείνα.

Κι' έτσι μέσα σ' ένα διάστημα δέκα λεπτών σχεδόν που είχε μεσολοβήσει από τον έρχομό τους, όλη εκείνη η πολεμική συνοδεία ή όποια είχε έκοτρατεύσει έναντιόν των πολεμιστών του Καπούα βρισκόταν τώρα καθισμένη έξω απ' τη σπηλιά και πάνω στα χόρτα τρώγοντας με βουλημία τους δυναμωτικούς εκείνους και νόστιμους καρπούς...

Σε λίγο τó φαγητό είχε τελειώσει και ό Πατατίας θέλοντας να εύχαριστήση τους κιτρινάνθρωπους που συνέβαλαν ώστε να σωθῆ ή δημοσιογράφος Μαίρη, έβγαλε τó άκορντεονάκι του και άρχισε να παίξη τά κωμικά και εϋτράπελα τραγούδια του.

Τó φεγγάρι φώτιζε από ψηλά τήν... συμμαχική εκείνη μά και φιλική συγκέντρωση που τήν πλαισίωναν τά γύρω πανύψηλα δέντρα δίνοντας έτσι ένα χαρούμενο τόνο σ' όλη αυτή τήν εικόνα.

Οι νότες του όργάνου του φίλου μας Πατατία είχαν άμέσως τήν επίδρασή τους.

Δέν είχε καλά καλά τελειώσει τó τραγουδάκι του και οι κιτρινάνθρωποι πολεμιστές που όπως είπομε και πριν ήσαν κατακουρασμένοι από τισ δυό εκείνες πολεμικές επιχειρήσεις οι όποιες έγιναν μέσα σε μία μέρα, άποκοιμήθηκαν νανουρισμένοι από τούς ήχους του άκορντεόν του χοντρού.

Τά ροχαλίσματά τους άρχισαν τώρα ν' άκούγονται δυνατά σε τέτοιο βαθμό που νευρίασαν τó μουσικό μας ό όποιος προσβληθείς ξεκρέμασε από τόν ώμο του τó όργανό του μουρμουρίζοντας νευριασμένα.

— Μωρέ φιλότιμο που σου τόχουν. Έγώ ξεχειράζομαι να τούς γλεντήσω κι' αυτοί ροχαλίζουνε. Σά δέν ντρεπόμαστε λέω 'γώ... Όρίστε μας.

— "Ε, έχουν δίκηο τά παιδιά τόν μάλωσε φιλικά ό Πατούλ. "Όλη μέρα πολεμάνε, τί να σου κάνουνε. Κουραστήκανε πιά. Να σου πώ και γώ νυστάζω. "Ας κοιμηθούμε τώρα γιατί είναι άργά και άδριο... συνεχίζουμε.

— "Όπως έπιθυμείς κύριε Πατούλ έκανε άνόρεχτα ό Πατατίας που σηκώθηκε. "Ας τ' άφήσουμε γι' άδριο λοιπόν τά ρέστε. Σε λίγο όλοι οι φίλοι μας κοιμώντουσαν βαθειά έκτός του Γκρέκο, του Γιάν, του Έρνέστου και του Χούλα που καθισμένοι κάτω από μία χουρμαδιά συζητούσαν για τó ταξίδι που πρόκειται να κάμουν στη Χώρα των Ίνδιών.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Ὁ ἥρωας μας ἐπίτηδες τράβηξε τὸν Βασιληᾶ τῶν κιτρινανθρώπων λίγο παράμερα ἀπὸ τὴ σπηλιὰ γιὰ νὰ τοῦ ἀναθεση τὴν προσωρινὴ φύλαξη τῶν τριῶν φίλων του. Τοῦ Μπάμπο, τῆς Μάμο καὶ τοῦ Κίτσου παρακαλώντας τον νὰ τοὺς προσέχη ἕως οὗτο ξαναγυρῆσι. Ἐπίσης τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ Μίκο (τὸν μεγάλο ἀετὸ) γιὰ νὰ τὸν χρησιμοποιοῖσῃ σάν ἕνα εἶδος συνδέσμου μεταξύ των ἂν παραστῆ ἀνάγκη, γιὰ βοηθὸ καὶ τὸ κυριώτερον γιὰ ἐνθύμιον.

Ἡ συνεννόηση ποὺ θὰ γίνεταί μὲσω τοῦ ἀετοῦ θὰ εἶναι ὡς ἑξῆς:

Ὅταν ὁ Γκρέκο κινδυνεύει ὁ Γιάν θὰ στέλνῃ ὅλους τοὺς ἀετοὺς γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃσιν τὸν φίλον του. Τώρα γιὰ νὰ μάθῃ ὁ Γιάν ὅτι ὁ Γκρέκο ἔχει ἀνάγκη βοήθειας θὰ τὸ μάθῃ φυσικὰ ἀπὸ τὸν ταχυδρομὸν ἀετὸ ποὺ θάρρηθῃ στὸ βουνὸ τῶν κιτρινανθρώπων καὶ ποὺ θάχη στὸ ἄριστερό του πόδι ἕναν ἀσημένιον κρῖκο. Αὐτὸ θὰ πῆ. *Γιάν ζητῶ βοήθεια.* Ἄν ὁ ἀετὸς φέρῃ στὸ δεξιὸν τοῦ πόδι τὸν ἀσημένιον κρῖκο θὰ πῆ πῶς ὁ Γκρέκο εἶναι καλά. Ἄν ὁ δὲ μὲς ὁ ἀετὸς γυρῆσῃ στοὺς κιτρινανθρώπους χωρὶς κρῖκο στὰ πόδια θὰ πῆ πῶς ὁ Γκρέκο πέθανε.

Μὲ αὐτὸν λοιπὸν τὸν τρόπο θὰ συνεννοεῖται ὁ Γκρέκο μὲ τὸ φίλον του ποὺ κι' ἐκεῖνος θὰ μεταχειρίζεται τὸ ἴδιον ἀκριβῶς ταχυδρομικὸ οὐσημα χρῆσι-

μοποιώντας μόνο ἀντὶ ἀσημένιου κρῖκου χρυσοῦ γιὰ νὰ μὴν μπερδεύονται.

— Ἐν τάξει φίλε μου Γκρέκο εἶπε τότε στὸν ἥρωά μας ὁ Γιάν ποὺ μὲ κόπον συγκρατοῦσε τὰ δάκρυά του. Εἰμαστε ἀπολύτως σύμφωνοι. Οἱ δυὸ γορίλλες καὶ ὁ Κίτσος θὰ εἶναι εἰς τὸ ἕξῃς ὑπὸ τὴν προστασίαν μου.

Τέλος ἐξημέρωσε καὶ ἡ ἐπομένη.

Πρῶτῃ πρωτὶ ὁ Γιάν παρέλαβε τοὺς δυὸ γορίλλες ποὺ ἦσαν ἀπαρηγόρητοι γιὰ τὸ ἀξαφνο αὐτὸ χωρισμὸ καὶ τράβηξε κατ' εὐθείαν γιὰ τὸ βουνὸ τοῦ Κάπο ποὺ ἦταν τὸ βασίλειόν του. Ὁ Κίτσος ὁ ὁποῖος ἀκολουθοῦσε τοὺς κιτρινανθρώπους μὲ βῆμα βαρὸν καὶ ἀνόρεχτο σοῦδινε τὴν ἐντύπωση ἐνὸς ζώου ποὺ εἶχε χάσει τὰ νερὰ του καὶ ποὺ βαδίζει στὸ ἀγνωστο.

Ὁ Γιάν ἀγαποῦσε πάρα πολὺ τοὺς δυὸ γορίλλες καὶ στὸ διάστημα τῆς συγκατοικίας τους ἔμαθε κάπως τὴ γλῶσσαν τους. Γι' αὐτὸ τώρα φρόντιζε νὰ τοὺς παρηγορῆ καθὼς περπατοῦσαν καὶ κάπου κάπου νὰ τοὺς διασκεδάζῃ λέγοντάς τους καὶ κανένα ἀστεῖον.

Τὸ ὕψος τοῦ Μπάμπο ἦταν περίλυπο μὰ καὶ τῆς Μάμο τὸ ἴδιον ἢ ὅποια περπατοῦσε μὲ τὸ κεφάλι σκυμένον σφῆνοντας κάθε τόσο πονεμένους γρυλισμούς.

Μὰ ἡ μοῖρα εἶναι μοῖρα. Αὐτὸ ποὺ εἶναι γραμμένον σου νὰ τὸ πάθῃς θὰ τὸ πάθῃς. Δὲν μπορεῖς νὰ ξεφύγῃς ἀπὸ

την τύχη σου όσο και να πασκίσης. Γι' αυτό και οι δυο γορίλλες κι' ο Κίτσος ακόμα περπατούσαν με την καρδιά πλημμυρισέ η από πόνο για τον αναπάντεχο χωρισμό του αγαπημένου τους Γκρέκο που τώρα έτοιμαζόταν να ταξιδέψει σε άγνωστες και ποιός ξέρει σε πόσο μακρινές χώρες. Και ή συνοδεία των Κιτρινανθρώπων προχωρούσε αμίλητη και θλιβερή γιατί η λύπη των δύο γορίλλων, του Κίτσου κι' ακόμα του Βασιληά τους Γιάν, είχε μετοδοθή και σ' αυτούς που ένοιωθαν τώρα πώς ένας φίλος τους πρόκειται να ταξιδέψει σε τόπους άγνωστους και ίσως πιά επικίνδυνους από την πατρίδα του τη Ζούγκλα.

Ο ΧΟΥ ΣΤΗ ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΜΠΑΜΠΑΛΟΥ

Ή έτοιμασία για την αναχώρηση των φίλων μας από τη Ζούγκλα είχε αρχίσει

“Ολοι βρισκόνησαν στο πόδι.

“Αντρες και γυναίκες δέν έκαναν άλλο τίποτα παρά μόνον να ταχτοποιούν τα πράγματα τους.

“Ο Πατατίας που ή έπίσκεψη του αυτή στις Ίνδιες τον είχε κάνει τρ'αλλό από τη χαρά του έξεδηλώνε με κάθε τρόπο το θυμασμό του για τη χώρα εκείνη ή όποια έκλεινε μέσα της τόσους θησαυρούς μυστηρίου.

—“Α, μωρέ, έλεγε κάθε τόσο.

Ποιός να τ'έλεγε πώς ό φτωχός ό Πατατίας θα πατούσε τό πόδι του σ' αυτή την παραμυθένια χώρα της ανατολής. Αύ, τό θα πή νάχη τύχη.

—Μήν χαιρέσαι φίλε μου του φώναξε ή Μαίρη πειραχτικά, ένώ προσπαθούσε να κλειδώση τη μικρή της βαλιτσούλα. Στάσου να φύγης πρώτα και ύστερα χαιρέσαι· ακόμη βρίσκεσαι στην Ζούγκλα μήν τό ξεχνάς...

—“Ε, και τί μ' αυτό; τη ρωτούσε με άπορία ό χοντρός φίλος μας. Μήπως δέν πρόκειται να φύγοιμε; Σήμερα έδώ αύριο στις Ίνδιες.

—Καλά μά ... μπορεί ό Γκρέκο ν' αλλάξει γνώμη Πατατίας και να μείνη με τη χαρά ...

—Μπά πού να ε'ας τη γλώσσα σου γρουσουζα .... μπά πού να λυσσάζεις ... μούγκριζε ό άγαθός φίλος μας, πού μόνο με τη σέψη πώς μπορούσε να μαιτωθή τό ταξιδιού· τό του έρχότανε να τρελλαθή.

Έν τώ μεταξύ ή Γκρέτα είχε αναλάβει να ντύση την Τάκου Λή μ' ένα κουστούμι έξερευνητού καθώς και τη Χάο που κύττοζε παράξενα την κυρία της έτσι καθώς φαινόταν με τό άντρικό πανιελόνι και τις μακρές μπότες.

Τη μικρή Περρουί από καιρό ή Μαίρη της είχε ταχτοποιήσει τό ντύσιμο της έτσι πού δέν της έκανε τώρα καμιά έντύπωση.

“Ολοι τώρα βρισκόνησαν σε μία πυρετώδη κίνηση για τό ταξιδι πού έπρόκειτο να γίνη την έπομένη κι' ακόμα ό Βαρώνος με την Έλιζαμπετ οι

όποιοι αισθανόντουσαν μιὰ ἀπεγραπτή χαρὰ μὲ τὴ σκέψη πὼς αὐριο τὸ γαλάζιο διαμάντι θὰ ἔπεφτε ὀλωσθήποτε στὰ χέρια τους.

“Ὅταν ὁ Χοῦ μὲ τοὺ πέντε Ρίκο·Ρίκο ἔφτασαν στὸν καταυλισμὸ τῶν Μπαμπαλοῦ ἦταν πρωΐ.

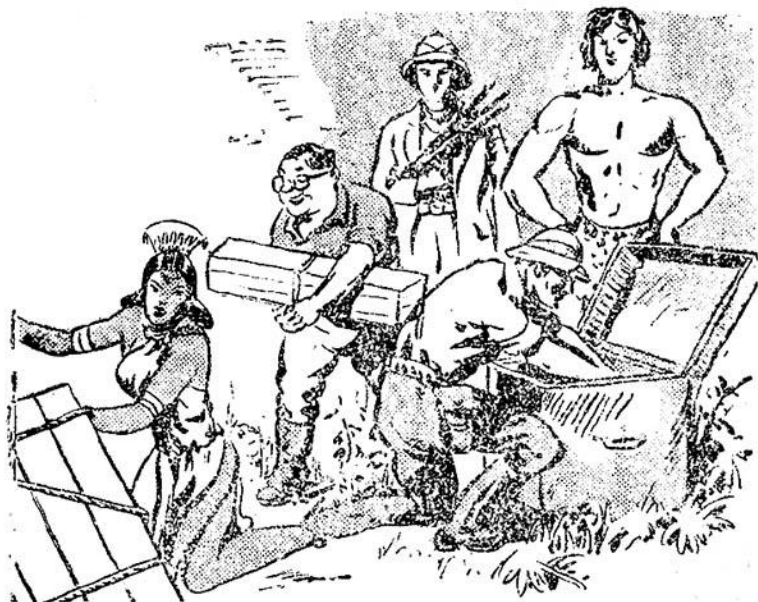
“Ὅμως ἀπὸ μακριὰ εἶχαν ἀντιληφθῆ πὼς κάτι ἔκτακτο συμβέβηκε στὴ φυλὴ αὐτή.

“Ἐν τούτοις προχώρησαν

πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ του καὶ ζήτησαν ἀπὸ ἕνα σκοπὸ Μπαμπαλοῦ νὰ δοθῶν τὸν ἀρχιερέα Κάγια Μούγια.

Σὲ λίγο ὁ ἀρχιερέας μαζί μὲ τὸ μάγο Καπούα ἐμφανίστηκαν στὸ στρίψιμο τοῦ μονοπατιοῦ.

“Ὁ Κάγια Μούγια ποῦ ἀναγνώρισε τὸ Χοῦ πῆγε κοντὰ του καὶ τὸν χαιρέτησε φιλικά, ἐξηγώντας στὸν Καπούα πὼς κάποτε ἡ φυλὴ τῶν Ρίκο·Ρίκο τὸν ἔσωσε ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ

“Ἡ ἐτοιμασία γιὰ τὴν ἀναχώρηση τῶν φίλων μας ἀπὸ τὴ Ζούγκλα, εἶχε ἀρχίσει.

δι συγχρόνως τὸν νοσήλεψε πηγαίνοντάς τον στόν καταυλισμό τους.

Ἔτσι ὁ Καπούα πείστηκε ὅτι πρόκειται περὶ φίλων καὶ τοὺς ἐπέτρεψε νὰ περάσουν μέσα στόν καταυλισμό πού ἀκόμα βρισκόταν σὲ ἐλεεινὴ κατάστασι ἀπὸ τὴν χθεσινοβροδυνὴ πολύνεκρη μάχη.

Οἱ Ρίκο - Ρίκο βλέποντας ὄλον τὸν καταυλισμό νὰ πλῆη στὸ αἷμα ἀπόρησαν καὶ ζήτησαν νὰ μάθουν τί συνέβη,

Τότε ὁ Κάγια - Μούγια τοὺς ἐξήγησε πὼς χτές τὴ νύχτα τοὺς ἐπετέθη ὁ Γκρέκο - Ταρζάν μὲ... πεντακόσιους πολεμιστὲς Κιτρινανθρώπους καὶ μὲ καμμιά... πενηνταριά λευκοὺς πού κρατοῦσαν κάτὶ περίεργα μικρὰ ὄπλα πού ἔκαναν κρότο καὶ πού σκότωναν ἀπὸ μακρὰ.

— Πιστόλια σκέφτηκε ὁ Χοῦ. Οἱ καημένοι οἱ Μπαμπαλοῦ πέσανε πάνω σὲ ταχτικό εὐρωπαϊκό καὶ ὀπλισμένο στρατό.

Τὸ ὄνομα Γκρέκο τοῦ ἔκανε ἐντόπωση καὶ ρώτησε τὸν ἀρχιερέα ποιὸς ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῶσου στρατοῦ.

— Εἶναι ἓνας κλέφτης γυναικῶν καὶ τίποτα παραπάνω ἀπάντησε ὁ Κάγια - Μούγια ἀγανακτισμένος. Μὰς ἔκλειψε πρὶν ἀπὸ πολὺν καιρὸ τὴ Βασίλισσά μας τὴν ἄμορφη Τάκου-Λῆ καὶ τὴν πῆρε στὴ σπηλιά του. Ἔστερ' ἀπὸ λίγο μὰς κλέβει τὴ Χάο, μιὰ ἄλλη κοπέλλα μας, ὅπως ἔκλειψε καὶ τὴν βασιλοπούλα τῶν Μπαγκούπας τὴν ἄμορφη Περρουῖ ἀφοῦ πρῶτα σκότωσε μὲ μπαμπεσιά τὸν πατέρα της.

Καὶ συνεχίζοντας ὁ Κάγια - Μούγια ἐξιστόρησε λεπτομερῶς στὸ Χοῦ ὅλη τὴ χθεσινὴ μάχη πού ἔγινε ἀποφεύγοντας ἐννοεῖτε νὰ πῆ τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια καὶ προσπαθώντας νὰ ρίξη ὄλο τὸ βάρος τῆς εὐθύνης στόν ἥρωά μας.

Ὁ Χοῦ πού ἄκουσε παραξενεμένος ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία πίστεψε στὰ λόγια τοῦ ἀρχιερέα πού τὸν κύτταζε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ πονηροῦ ματιοῦ του.

— Δυνατὲ Κάγια - Μούγια καὶ μεγάλε Καπούα ἔκανε ὁ Χοῦ πού ἡ ἐξαφάνισις τῆς Τάκου-Λῆ ἠόποιά ἦταν καὶ ξαδέρφη του τὸν θύμασε πολὺ Πές μου πού εἶναι ἡ σπηλιά τοῦ Γκρέκο τοῦ κλέφτη αὐτοῦ καὶ γὰ σοῦ ὀρκίζομαι στοὺς θεοὺς μου πὼς θὰ τὸν βρῶ καὶ θὰ τοῦ πάρω τὴ βασίλισσά σας. Πές μου.

Ὁ Καπούα ἀκούγοντας τὸ Χοῦ νὰ μιλή εἰσι φαντάστηκε πὼς θέλει νὰ τοὺς ἐξυπηρετήσῃ ἀπὸ ἀπλο φιλικὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτὸ χωρὶς δισταγμὸ εἶπε.

— Θὰ σοῦ δώσω δύο πολεμιστὲς μου οἱ ὁποῖοι θὰ σὲ ὀδηγήσουν στὴ σπηλιά τοῦ ἐχθροῦ μας. Πῆγαινε καὶ τὰ ἱερά μας πνεύματα θὰ σὲ συντροφεύουν.

Ὁ Χοῦ τότε παίρνοντας μαζὶ του τοὺς δύο Μπαμπαλοῦ ὀδηγοὺς, βάδισε γρήγορα κατευθυνόμενος πρὸς τὴ σπηλιά τοῦ Γκρέκο.

. . . . .

“Υστερα από τριών ωρών πορεία ένας Μπαμπαλοῦ τοὺς ἔκανε νόημα νὰ σταματήσουν.

— Ἐδῶ πρέπει νὰ σταθοῦμε τοὺς εἶπε

— Μὰ ἐδῶ δὲν βλέπω καμμιὰ σπηλιά ἔκανε ἀπορῶντας ὁ Χοῦ.

— Εἶναι πίσω ἀπ’ αὐτὸ τὸ λόφο.

— Ἔ τότε γιατί νὰ σταματήσουμε ἐδῶ;

— Γιατί ἂν πάμε κοντὰ στὴ σπηλιά ὑπάρχει φόβος νὰ μᾶς δοθῶν.

— Ἐχεις δίκη ἀπάντησε ὁ Χοῦ τοῦ κατάλαβε ὅτι ὁ συλλογισμὸς τοῦ Μπαμπαλοῦ ἦταν σωστός.

— Τότε τί θὰ γίνῃ;

— Θὰ πάμε σύρριζα στὸ λόφο καὶ θὰ πάρουμε ἓνα μονοπάτι ποῦ εἶναι κοντὰ σὲ κείνα τὰ μεγάλα δέντρα καὶ ποῦ πάει γραμμὴ στὴ λίμνη Δίπλα ἀκριβῶς καὶ σὲ μιὰ ἀπόσταση πενήντα μέτρων περίπου βρίσκεται ἡ σπηλιά τοῦ Γκρέκο.

— Σύμφωνοι τότε Ἄν ὅμως καθὼς πηγαίνουμε μᾶς ἀντιληφθοῦν οἱ ἄνθρωποι τοῦ τί θὰ γίνῃ;

— Νὰ φροντίσουμε ν’ ἀποφύγουμε τὴ συνάντηση αὐτῆ.

— Καὶ πῶς θὰ τὴν ἀποφύγουμε;

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω.

— Τότε;

— Νὰ στείλουμε ἓνα νὰ κατασκοπεύσῃ τὸ μέρος.

— Ποιὸν νὰ στείλουμε;

— Ἄς πάῃ ὁ Μπουμποῦ (Μπαμπαλοῦ) ποῦ ἔχει ξαναπάει καὶ ξέρει τὸ μέρος.

— Καὶ μεις νὰ μείνουμε ἐδῶ!

— Βέβαια Θὰ περιμένουμε νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ μᾶς πῆ τί εἶδε καὶ τί ἄκουσε.

— Σύμφωνοι λοιπόν. Νὰ τὸν στείλουμε ἀμέσως

Ὅταν σὲ λίγο γύρισε ὁ ἄγριος τοὺς εἶπε πῶς ἡ σπηλιά τοῦ Γκρέκο ἦταν ἄδεια καὶ πῶς κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους λευκοὺς φίλους τοῦ δὲν βρισκόταν ἐκεῖ.

Τόσον ὁ Χοῦ ὄσον καὶ ὁ ἄλλος Μπαμπαλοῦ ἀπόρησαν γιατί ἤξεραν πῶς ἡ σπηλιά δὲν μένει ποτέ ἄδεια ἔστω ἀκόμα κι’ ἂν πρέπει νὰ λείψουν ὄλοι. Κάποιος πρέπει τέλος νὰ μείνῃ γιὰ φύλακας ἀφοῦ μάλιστα ὑπάρχουν ἐκεῖ καὶ κατασκηνώσεις λευκῶν.

Τότε τί συμβαίνει;

Μήπως ἔφυγαν;

Μήπως ἄλλαξαν τόπο διαμονῆς ἄς ποθμε;

Κι’ ὅστερα γιατί νὰ φύγουν;

Καί ποῦ νά πῆγαν ἄραγε;
 *Όλα αὐτά ἦταν ἐρωτήματα
 ποῦ ἔκαναν τοὺς δύο ἐκείνους
 ἀγρίους νά μὴν μποροῦν νά τὰ
 ἐξηγήσουν.

Γι' αὐτό σέ μιὰ στιγμή ὁ
 Χοῦ εἶπε στον Μικομπαλοῦ.

— Ἐτοι δέ γίνεται δουλειά.
 Ἐγὼ λέω νά πᾶμε ὅλοι μαζι
 πρὸς τὴ σπηλιὰ μιὰ καὶ φόβος
 δὲν ὑπάρχει.

— Αὐτο λέω καὶ γώ.

— Τότε ἐμπρὸς λοιπόν, ἄς
 πᾶμε.

— Ναι, πηγαίνουμε.

*Ἐτοι ἡ ἄγρια ἐκείνη συνο-
 δεία πῆρε τὴν ἀπόφασή της νά
 ξεκινήσῃ καὶ νά τραβήξῃ πρὸς
 τὴ σπηλιὰ, ἀφοῦ ἦταν σίγουρη
 πὼς δὲν διέτρεχε κανένα κίν-
 δυνο ἀπὸ τοὺς λευκοὺς.

Μὰ μόλις ἔφτασαν διεπί-
 στωσαν πὼς ὁ Μπουμποῦ εἶχε
 δίκιο καὶ πὼς ἡ σπηλιὰ ἦταν
 ἐντελῶς ἔρημη.

— Θαρρῶ πὼς δὲν προφτά-
 σαμε παρητήρησε ὁ Χοῦ κά-
 πως στενοχωρημένος. *Αδικος
 ὁ κόπος μας.

ΠΕΤΩΝΤΑΣ ΠΡΟΣ

ΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ

Θά ἦταν ἡ ὥρα ὁ τὸ πρωτ
 ὅταν ἓνα πελώριο ἐπιβαικὸ

ὕδροπλάνο 24 θέσεων προσθα-
 λασσώθηκε στὴ λίμνη.

*Ὁ Χοῦλα τότε μπαίνοντας
 στὴ σχεδιά εἰρεξε κοντὰ καὶ
 παράλαβε τὸ προσωπικὸ τοῦ
 ἀεροπλάνου ποῦ ἦταν μαζι μὲ
 τὸν ὑπνρέτη τοῦ βαρῶνου, Γκο-
 μὲν, ὁ τὸ ὅλον ἄτομα.

*Ὁ Ἐρνέστος ντὲ Γιολινιὰκ
 μόλις εἶδε τὸ ἀεροπλάνο χά-
 ρηκε πάρα πολὺ γατὶ θά τέ-
 λεωνε πιά ἡ περιπέτειά του
 στὴν Ζούγκλα καὶ θάρχιζε ἡ
 ἄλλη ἐκείνη τῶν Ἰνδιῶν, ποῦ
 θά τοῦ προσέφερε τὸ Γαλάζιο
 διαμάντι καὶ ποῦ ἡ ἀξία του
 ἦταν ἀμύθητη.

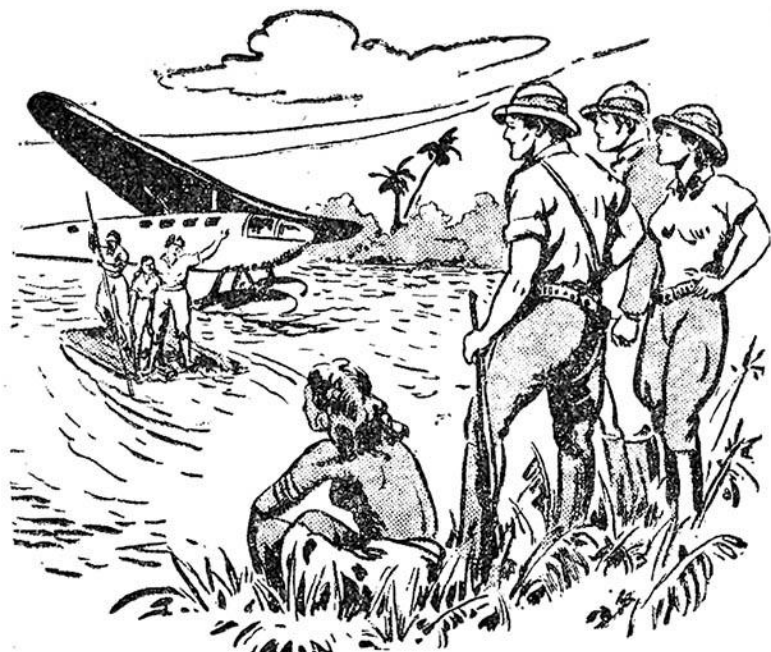
Σέ λίγο ἦσαν ὅλα ἐτοιμα.

*Ὁ Γκρέκο καὶ ὁ Χοῦλα μὲ
 στολὴ ἐξερευνητοῦ καθόντου-
 σαν πάνω στὸν καρμὸ ἐνός πε-
 σμένου δέντρου περιμένοντας
 κοὶ τοὺς ἄλλους.

*Ἡ Γάκου-Λη καὶ ἡ Χάο μὲ
 τίς ἴδιες στολὲς περίμεναν κι'
 αὐτές, ἐνῶ ὁ Πατατίας μὲ τὴ
 Μαίρη πιὸ κάτω εἰοίμαζαν τὰ
 λίγα μὰ ἀπαραίτητα πράγμα-
 τὰ τους.

Τὴν ἴδια στιγμή οἱ τρεῖς Γερ-
 manoὶ φάνηκαν νά ἐρχῶνται
 πίσω ἀπ' τὴ σπηλιὰ ἐτοιμοὶ
 κι' αὐτοί.

Τότε ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ
 Βαρῶνου.

‘Ο Χούλα κουβαλοῦσε μὲ τὴ σχεδιά, δύο, δύο τοὺς ἐπιβάτες
 στὸ ὑδροπλάνο.

— Ἐμπρὸς κύριοι πηγαίνουμε.
 Ἄμεσως ὁ Χούλα πού ἐκ-
 τελοῦσε χρέη... γονδολιέρη ἔ-
 σπρωχνε τὴ σχεδιά μὲ τὸ μα-
 κρὸ ξύλο κουβαλώντας δύο-
 δύο τοὺς ἐπιβάτες τοῦ ὑδρο-
 πλάνου ἕως τὸν Πατατία πού
 ἦταν τελευταῖος καὶ πού ἤθε-
 λε σιτὴ σχεδιά νὰ εἶναι ὁ μό-

νος ἐπιβάτης μαζί μὲ τὸν ὀδη-
 γό φυσικά.

— Ξέρω γὰ μουρμούριζε. Ἐ-
 γὼ μόνος μου κάνω γιὰ δύο.
 Κι’ ὕστερα οἱ κροκόδειλοι δὲν
 ἀστειεύονται. Ὅποιος φυλάη
 τὰ ροῦχα του ἔχει τὰ μισὰ Τί
 τὰ θές. Μοναχὸς σου χόρευε...
 Πατατία μου,

Σε λίγο έκλεισαν οι πόρτες του αεροπλάνου και οι έλικες άρχισαν να παίρνουν τις γρήγορες στροφές κάνοντας ένα τρομαχτικό θόρυβο.

Τό ύδροπλάνο τώρα ήταν έτοιμο ν' αποθαλασσωθῆ όταν ο Γκρέκο πετάχτηκε δρθιος σαν να τον δάγκασε φίδι.

— 'Η Ζίκα ειπε. Ξεχάσαμε τῆ Ζίκα.

'Αμέσως παρακάλεσε και του άνοιξαν τῆ μικρῆ πόρτα κι' αὐτῆς πηδώντας πάνω στη σχεδία πού εδτυχως ἦταν ἐκεῖ ἀκόμα, τράβηξε γρήγορα πρὸς στή στεργιά.

Πραγματικά στην δχθη τῆς λίμνης ἡ Ζίκα μισοπεθαμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς ἔκλαιγε γιὰ τὸ σκληρὸν αὐτὸν ἀποχωρισμὸ πού δὲν μποροῦσε τὸ μαΐμουδιστικο μυαλό τῆς νὰ χωνέψη.

Ξάφνου ὅμως βλέπει τὸν ἀφεντικό τῆς πού ἐρχόταν πρὸς τὴν δχθη καὶ κατάλαβε πὼς θὰ τὴν ἔπαιρνε μαζί του.

'Ετσι κι' ἔγινε.

'Ο Γκρέκο τώρα με τῆ Ζίκα στήν πλάτη του ἀνέβαινε στὸ ὕδροπλάνο πού ἡ μικρῆ πορτίτσα του ἔκλεισε ἀπότομα μόλις μπῆκε.

Τὴν ἴδια στιγμή οἱ ἐπιβάτες φίλοι μας ἀστάνθηκαν ἕνα δυ-

νατὸ τίναγμα καὶ τὸ θεόρατο σιδερένιο πουλί ἄφηνε τὰ νερά τῆς λίμνης γιὰ νὰ πετάξῃ πάνω ἀπὸ τῆ Ζούγκλα παίρνοντας τῆ συνηθισμένη του γραμμὴ πρὸς τὸ Νταρσσσαλάμ.

Ξάφνου ὁ Πατατίας ἐβγαλε μιὰ φωνὴ δείχνοντας με τὸ χέρι του ἔξω ἀπὸ τὸ τζάμι.

— Παιδιά, εἶπε, κυττάξτε, ὁ Μίκο.

"Ολοι ἔσκυψαν τότε στὰ παρόθυρά τους καὶ εἶδαν τὸν ἀετὸ τοῦ Γιάν πού πετοῦσε μαζί τους συνοδεύοντας ἔτσι τοὺς φίλους μας.

'Ο Γκρέκο βλέποντας τὴν ἀφοσίωση αὐτῆ τοῦ Μίκο ἐνοιωσε ἀθελά του τὰ μάτια του νὰ βουρκώνουν ..

Καὶ τὸ ὕδροπλάνο πετοῦσε πάντα πάνω ἀπὸ τῆ Ζούγκλα.

. . . . .

Σε λίγο ἡ πυκνοφυτεμένη ἔκταση ἄρχισε σιγὰ σιγὰ ν' ἀραιώνῃ ἀφήνοντας στή θέση τῆς σὲ ἄλλα μέρη με ἐντελῶς διαφορετικῆ δψη.

'Ο Γκρέκο μέσα ἀπὸ τὸ κρύσταλλο τοῦ ὕδροπλάνου κυττοῦσε τὴν ἀλλαγὴ ἐκείνη τοῦ τοπεῖου καὶ ἀθελά του ἡ δψη του σκοτείνιασε.

Τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ θλιμμένη ἔκφραση κι' ἐνοιωσε τὰ μάτια του νὰ ὑγραίνωνται.

Ἡ Τάκου-Λή πού ἦταν καθισμένη δίπλα του κατάλαβε ἀμέσως τὴν αἰτία τῆς στενοχώριας τοῦ ἥρωά μας καὶ σφίγγοντάς του μὲ ἀγάπη τὸ χέρι τοῦ εἶπε.

— Δέν πρέπει νὰ λυπᾶσαι ἀγαπημένε μου ἂν καὶ ἡ λύπη σου αὐτὴ εἶναι δικαιολογημένη. Μὰ μὴ φοβᾶσαι Ὁ Μπαμπο, ἡ Μάμο καὶ ὁ Κίτσος εἶναι σὲ καλὰ χέρια. Κι' ὅσο γιὰ σένα κύριέ μου ἔχεις ἐμένα πού δὲ θὰ λείψω ποτέ ἀπὸ κοντὰ σου.

— Τὸ ξέρω Τάκου - Λή πὼς μ' ἀγαπᾶς ἔκανε μὲ συγκίνηση ὁ ἥρωάς μας. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ σ' ἔκαμα γυναῖκα μου καὶ συντρόφισσα τῆς ζωῆς μου.

Ὁ Πατατίας ἦταν δλο κέφια.

Ἡ λίμα του ἦταν τόσο μεγάλη καὶ τόσο καταπληκτικὴ πού ἦταν ἀδύνατο νὰ σταματήση.

Εἶχε πάρει πιά κεκτημένη ταχύτητα.

Καὶ ἡ πιὸ ἀσήμαντη εἰκόνα πού ζωγραφιζόταν στὰ μάτια του καθὼς κύτταζε ἔξω ἀπὸ τὸ μικρὸ παραθυράκι τοῦ ἀεροπλάνου τοῦ ἔκανε τόσο ἐντύπωση πού τὴ σχολίαζε μὲ δυνατὰς φωνὰς καὶ μὲ χειρονομίες.

Τέτοια ἦταν ἡ χαρὰ του,

— Ἐ, ρέ μανούλα μου, ἔλεγε. Οὔτε Βασιληᾶς δηλαδή. Ὅλο ἀεροπλάνο καὶ ἰδέα εἶμαι. Μάλιστα, Ταξίδια ἀπὸ δῶ ταξίδια ἀπὸ κεῖ. Ἰνδίες ἀπὸ δῶ Ζουγκλες ἀπὸ κεῖ, πασσαῶς στὰ Γιάννενα πού λένε. Μάλιστα. Τί εἶπα Γιάννενα; Ἄντε ρέ. Ἐδῶ μιλάμε γιὰ χώρες μυστηριώδεις καὶ ξωτικές Τὰ Γιάννενα τί μπαίνουνε στὴ μέση; Καὶ βέβαια πὼς νὰ μὴ μὲ πάρῃ ὁ Γκρέκο μαζὺ του στὶς Ἰνδίες; Πὼς μποροῦσε νὰ ταξιδέψῃ χωρὶς ἐμένα πού ξέρει τὴν τόλμη καὶ τὴν ἀντρεία μου; Μήπως τὸ χέρι μου λάθεισε καμμιά φορά; Ὅσες φορές τράβηξα τὸ πιστόλι μου ἔπρεπε νὰ κάνω θαύματα. Πόσα λεοντάρια καὶ πόσα φίδια δὲν ξεψυχῆσαν ἀπὸ τὰ βόλια τοῦ πιστολιοῦ μου καὶ πόσοι πάνθηρες δέ...

— Τί μουρμουρᾶς Πατατία; ἀκουστικὴ σὲ μιὰ στιγμή ἢ φωνὴ τῆς Μαίρης πού καθόταν πλαῖϊ του.

— Μπὰ τίποτα Μαιράκι μου. Σκέπτομαι τί γλέντι ἔχει νὰ γίνῃ ἐκεῖ πού θὰ πάμε.

Ἔτσι ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας Βασιληᾶς τῆς Ζουγκλας Γκρέ-

κο - Ταρζάν, ἔφηνε πιά τόν ἀγαπημένο τόπο πού γεννήθηκε πετώντας πρὸς τὴ χώρα τῶν Ἰνδιῶν ὅπου ὁ γάλλος Βαρῶνος Ἑρνέστος ντὲ Πολι- νιάκ λογάριαζε νὰ τὸν χρησι- μοποιήσῃ γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ «Γαλάζιου διαμαντιοῦ».

— Ἔ, τί λές Ἑλυ; ρώτησε σὲ μιὰ στιγμή ὁ Βαρῶνος τὴν ἀγγλίδα φίλη του, πᾶμε κα-

λά;

— Πολὺ καλὰ Ἑρνέστο ἀ- ποκρίθηκε ἱκανοποιημένη ἡ ὁ- μορφή Ἀγγλίδα. Ὅπως δὴ πο- τε τὸ διαμάντι τὸ κερδίσαμε.

— Ἔτσι μοῦ φαίνεται καί μένα Ἑλυ, ἔκανε ὁ Βαρῶνος χαμογελαστά. Ἡ ἀρχὴ εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ παντός.

Καὶ τὸ ἀεροπλάνο πετοῦσε πάντα.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α΄ ΕΠΟΧΗΣ

Εἰς τὸ παρὸν τεῦχος τελειώνει ἡ Πρώτη Ἑποχὴ τῶν Περιπετειῶν τοῦ Θρυλικοῦ Γιγέκο—Ταρζάν.

Ἡ Δευτέρα Ἑποχὴ ἐτοιμάζεται καὶ θὰ κυκλοφορήσῃ Προσεχῶς.

Ἑβδομαδιαία ἔκδοσις «**ΑΓΚΥΡΑΣ**»
ΑΠΟΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Ὁδὸς Πειραιῶς 18 — Ἀθῆναι

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΛΕΩΝ. ΚΑΪ ΤΑΤΖΗΣ
Ἀναξαγόρα 20—Ἀθῆναι

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,,
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ

Σ' αυτό τὸ βιβλίο πού κυκλοφορεῖ κά-
θε Τετάρτη θὰ διαβάζης τὶς κατα-
πληκτικὲς περιπέτειες τοῦ "ΓΚΡΕΚΟ,,
τοῦ θρυλικοῦ Ἑλληνα Βασιλεῆ τῆς
Ζούγκλας.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ 8 ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ ΓΚΡΕΚΟ-ΤΑΡΖΑΝ

1ον) Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.	5ον) Ἡ ἐκδίκησις τῶν ἀετῶν.
2ον) Στὴ χώρα τῶν Κιτρι- νανθρώπων.	6ον) Τὸ τρομερὸ μυστικόν.
3ον) Ὁ ἀόρατος μάγος ἐκδικεῖται.	7ον) Ἡ ἐπίθεσις τῶν ἀγρίων.
4ον) Τιμωρία καὶ θάνατος.	8ον) Ὁ ἐκδικητής.

